

Миколин С.

Щастя — смисл життя. — Рівне: О. Зень, 2017. — 72 с.

ISBN 978-617-601-194-1

Автором створені такі книги: "Молитва", "Розмова двох", "Дорогами життя", "Про дітей", "Про політику", "Плин життя", "Спомин про любов чи її химера", "Щастя — смисл життя", "Слово", "Думки", "Духовність людини", "Ось! ...істина?", "Мудрість усвідомлення в пізнанні життя", віршована поема "В пошуках духовності", поетичний збірник "Плакаймо Душу" українською мовою; "Дорогами життя" і "О детях" російською мовою. Переважна більшість їх видана для загального застосування й індивідуального вивчення.

Цей творчий доробок духовно пізнавального спрямування написаний для усвідомлення своєї ролі й відповідальності на Землі, розуміння себе, полегшення свого життя кожним. Ці дослідження викладені в пізнавально філософському стилі для бачення людиною себе в середовищі людства, природи і всесвіту.

Вони написані на одному подиху, майже за два з половиною роки з усвідомленням того, що потреба світу в таких пізнаннях уже назріла.

УДК 821.161.2

ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-617-601-194-1

© Сергій Миколин, 2017

ЩАСТЯ – СМИСЛ ЖИТТЯ

*Цінуй своє щастя поки живий.
Живи, радій, кохай;
Живи – твори життя,
Сій мир і злагоду межі людьми.
За здоров'я дбай,
Трудись в задоволенні від достатку.*

*Плач зі всіма від радості.
Плач разом зі мною у блаженстві.
Плач у розумінні,
Що гнів, гординю,
Жадність і злобу
Полишив вже позаду.*

*Хай і негаразд, який вводить нас в напругу
Буде пружиною, що штовхає життєвий клапан
На пошуки істини і сенсу,
Бо щастя так усім нам треба...*

*Частіше говори:
«Світе, ти красивий у весні...»
Частіше говори:
«Я відчуваю благоговіння в літі...»
Частіше говори:
«Я бачу багатство восени...»
Частіше говори:
«Я знаю мудрість твою Природо ... у зимі».*

*Подаруй всім щастя в щасті.
Прийми усе, як є...
Бо саме це дає нам зрозуміти:
яке це щастя – жити і творити. * с.м.*

Слово для читача.

З завтрашнього ранку протягом усього дня пам'ятаємо наступне - щоразу, коли ми відчуваємо щось прекрасне, щось красиве, щось зворушливе, щось таке, що задовольняє нас, щось таке, що дає блаженство - протягом доби є багато таких моментів, - то усвідомлюємо це і приймаємо, і благодаримо. З таких моментів формується наше життя в блаженстві. Є багато моментів - встає сонце, розкриваються квіти, співають птахи, і легкий вітерець дме крізь гілки дерев. Це щастя!

Це щастя від уміння бачити і відчувати. Озираємося навколо і знаходимо позитивні елементи, то і наповнюємося ними. У цей момент як би забуваємо про все інше. Наповнюємося цим, відчуваємо це на смак, слух, бачення, доторк і дозволяємо цьому статися в нашому житті. Входимо в стан буття з ним єдиним цілим. Його пахощі будуть слідувати за нами. Воно буде звучати всередині нас протягом всього дня, і це звучання, це звукове відображення наших почуттів допоможе нам стати більш позитивними і завтра. Це може накопичуватися.

Якщо ми почнемо з ранку, то ввечері ми будемо більш відкриті зіркам, місяцю, ночі, темряві. Проробіть це в якості експерименту протягом певного часу просто для того, щоб відчути, що це таке. Якщо ми зможемо відчути це, то позитивне виведе нас в зовсім інший світ, тому що ми самі стаємо іншими. Це буде умовою неповернення в минуле. Це наш сміливий вибір.

Сміливий тому, що при стражданні людина стає боягузом, і вона чіпляється за ці страждання, тому що ці страждання, як мінімум, їй вже відомі. Коли ми страждаємо, то ми дуже рідко можемо бути шукачем пригод, або матимемо натхнення займатися такими експериментами. Так, ми і далі будемо зустрічати негативне в житті, бо наше життя будується не тільки нами і ми вчимося робити вибір, а потім вчимося і в негативі знаходити позитивне, усвідомлюючи, що негативні факти і події з'являються в нашому житті для нас, або не для нас, але є підказкою. А з часом все істотно зміниться з негативного на позитивне. Тоді ми починаємо дивитися на світ іншим, новим поглядом. Просто відстежуємо щасливі моменти, і настане час, коли навколо не буде нічого, що б ми могли назвати нещастям. Тоді не буде ніяких моментів нещастя. Майте справу з блаженством, і рано чи пізно страждань не буде. Для позитивного ума все є прекрасним.

Всі ми живемо, щоб мати задоволення від радості прекрасного життя, яке ми наповнюємо бережним ставленням до здоров'я, творчою працею, мудрістю батьків, спостереженнями за хвилюваннями, які вносять в наше життя діти, проявленою добротою до інших і від інших, успіхами і від спостереження за результатами від них, спостереженнями за клумбами квітів, тими хвилинами в насолодженні від співу ранкових птахів, вмінням приймати живодайну енергію сонця ранесенько, спогляданнями, як земля вміло одягається в свої красиві шати. Вчимося приймати це душею в тріпотінні серця, в теплоті задоволення щасливого життя, в благодаріннях всім і вся, у вмінні прощати і любити, але наперед навчимося загубити гнів і злобу, осуд і жадобу бажань, маючи від цього приємні задоволення. Щасливою може бути тільки жива людина і тільки жива людина може бути творцем щастя.

В попередніх книгах ми писали більш розширений текст для читача і коли ви читали чи прочитаєте інші книги, то маємо надію, що ви самі допишете не один абзац прекрасних слів і чудових справ у своє життя.

Бажаємо Вам, шановні читачі, щастя!

З шануваннями до Вас с.м.

ЕЙФОРІЯ

Щастя бачити щастя, відчувати щастя, насолоджуватися ним, дарувати його... Запрошуємо ще раз подивитися на обкладинку книги...

Смисл щастя в радості життя. Смисл життя в щасті жити. Життя – яке ж воно прекрасне. Воно несе в собі радість, любов, красоту і доброту, мир і злагоду. В ньому є проблеми, негаразди, біди і війни. Однак всі в ньому хочуть спокою і щастя, то вчимося і творімо його.

Кожна мить прожита на Землі безцінна. Ми щасливі від того, що зуміли ввійти в такий стан і цим ми даруємо собі і іншим ці миті прекрасних, добрих, радісних хвилин великого щастя у відчуттях піднесеності, приємних хвилювань, здивувань, шанобливості, люб'язності, незвичності і вдячності всьому і всім. Такі наші надбання в цьому житті душа несе в майбутнє тіло, а на даний момент вона намагається нам підказати і створює умови у творінні цього прекрасного процесу, який називається життям. То і дозволимо собі бути в такому стані, вчимося цього і таким чином в наших можливостях появляється усвідомлення і вміння управляти життєвими обставинами.

Суть нашого існування полягає в пошуку щастя, в тому, щоб навчитися будувати щасливе життя і бути щасливими. Душа розвивається і тягнеться до Щастя, до Бога. Тіло з його умом допомагає ростити душу. Коли вони перебувають в гармонії, то це і є радістю життя, є щастям. Бажаймо його всім, коли ця радість, цей стан щастя наповнює нас. Ми можемо дарувати, бажати тоді, коли ми маємо його самі. У стані гіркоти, тривоги, непорозуміння не бажайте щастя. Це буде посил слова з переліченими властивостями. Не робіть такого.

Перевірте... , бо щаслива людина всім хоче зробити добре, всім без винятку бажає щастя. Зла людина бажає зла іншим. Щоб не тільки нам, а іншим теж. Тому то суть людських устремлінь – найти, увійти в такий стан душі, щоб можна із вмінням передавати іншим доброту, щастя, радість, милосердя, які не додадуть нам великого матеріального багатства, але ми матимемо задовільний достаток і будемо мати насолоду життя, будемо мати відчуття щастя, будемо радіти такому своєму баченню, що миліше за багатство. Знаємо, що стан відчуття щастя досить помітний в творінні добрих справ. Хоча, і злоба, і гнів, і осуд є також станом наших же відчуттів - відчуттів гіркоти і невміння пізнати ці відчуття заводять нас в череду проблем і негараздів.

Допомагаємо тому, хто потребує нашої допомоги (сам просить, або наше серце підказує (застереження: але не ум з його пошуками вигоди в допомозі в справах, чи як для хизування своїми проявами «доброти», чи може бути колись корисною)). Всім не допоможеш і всіх не полюбиш. Ті, що мають отримати від нас допомогу, то вони зустрінуться на нашому життєвому шляху. Тільки будьмо уважними і ми побачимо їх. Але слід підтримувати з усіма чистосердечні відносини, навіть, якщо життя наближає нас до таких людей, до яких у нас є неприязнь. Давайте робити це не так для них, як для себе, то побачите, що ми робимо і для них. Вони поміняються. Цим збережемо чистоту серця свого. Можемо – уникаймо, але не осуджуймо їх поза очі, не принижуймо їх, бо цим ми перш за все принижуємо себе. Аналогічно і не наближуємося сильно близько з корисливих побуджень до хороших людей, бо настає застій у розвитку душі, а далі розчарування, бо виявилось, що в них ми змогли побачити негативні явища (наприклад, осуд, судження). А істинна природа такого бачення, що ці «якості» прийшли в наше життя теж. Вони були в нас. Просто ми майже не дивимося на себе, не вивчаємо себе. Крім того, наша позиція в стяганні духовних якостей, в тому числі і щастя, то це все робити для інших як для себе і такий підхід дасть нам можливість усвідомити, що цим якраз ми створюємо позитивний простір в якому ми живемо і ці якості наповнять нас, і ми будемо в них. Просто бути щасливим постійно самому неможливо, а робити добрі справи іншим дає нам відчуття щастя від цього постійно. Якщо ми засвоїмо цю методику, то нам вдалося облаштувати своє життя, маючи від цього радість.

Засторога, чи її суть полягає в тому, що немає на світі однакових людей по своєму розвитку, по однаковому баченню речей, чи однакового вирішення окремих завдань, що породжує негативізм у відношеннях. Добро і зло ходять разом тримаючись за руки. Не робімо самі поганого і не торкаймося поганого в інших. Просто ідемо своїм шляхом. На небеса кожен зайде тільки через свої двері і шлях до цих дверей теж у кожного свій. Людська мудрість свідчить, що не все те, чого ми бажаємо є благо (здійснення наших цілей, ідей) і не все те, чого боїмося – є зло, бо різним людям воно по різному приймається, сприймається і береться. Якщо ця кількість блага яка є метою всього життя, то це вже не благо і не є злим нещасним випадком, коли ми втрачаємо це благо. Можливо, ця означена кількість блага для іншого індивіда є закономірністю, а зло життєвою підказкою про те, що ми починаємо робити щось не так.

«- Господи, мені так погано в цьому миру. Позбав мене цих страждань.

- Викинь свої страждання і будь щасливим.

- Але...

- Ніяких “але”. Просто будь щасливим, і все. Щастя залежить тільки від тебе. Страдати чи ні - це твій вибір.

- Але я не хочу страждати.

- Так і не страждай!

- Але як же не страждати, коли...

- Ніяких “але” і ніяких “коли”! Просто не страждай, і все тут! З чого ти взяв, що щастя приходить тоді, коли здійснюються твої бажання? І хто тобі сказав, що воно залежить від того, що роблять чи не роблять інші? Воно не залежить ні від виконання твоїх бажань, ні від інших людей, ні від часу і місця. Щастя, мир і любов знаходяться і завжди знаходились в тобі. Просто відкрий очі, подивись в себе і ти побачиш їх, протягни руку і візьми їх - вони твої. Щастя подібне сонцю, яке завжди світить, якщо тільки твої бажання, страхи і пристрасті подібно хмарам не закривають його, і якщо ти сам не закриєш очі чи не повернешся до нього задом.

Будь чесним з собою і визнавай, що це ти сам дозволяєш чи забороняєш собі бути щасливим. Якщо тобі подобається грати в щастя-нещастя - грай, але тоді не жалійся на страждання. Страждати чи бути щасливим - вибирати тобі!»

Сергій Шепель

Зазвичай, вважають, що зовнішній шар мислення є найдосконаліший, бо він легше виражається словами від споглядання за предметами і діями - і це результат роботи нашого ума. Набагато глибинним є шар мислення, який висловлюємо відчуттями, як результат проявів нашої душі. І з того і з іншого виникають вчинки. Чуйне, піднесене самоусвідомлення вміє прислухатися до глибинного мислення, воно не потребує словесних висловів і знає, що у вогнищі безмовності кується сходження, але воно набагато сильніше володіє людиною і впливає на становлення шляху істинного. Що і складає основу відчуттів задоволення життям і це є стан радості і щастя.

Якщо радість постукає у віконце - зумійте допустити її. Навіть найменша, буденна радість перетворює відчуття і дії людини на краще. Хвороби можуть бути вилікувані радістю.

Нерідко говорять про радість безпричинну, але таке визначення помилкове. Ніщо не може бути випадковим. Уміння відчутти далеку радість вже означає велике витончення свідомості. Не може бути межі польотам думки, так і крила радості можуть перенести нас на сьоме небо.

Бо сказано: *«Людино, не затьмари радості ближнього, може бути вона видатися тобі чужою і незначною, але вона оздоровлює простір, і не тобі судити про джерела такої радості».*

Протягом життя людина декілька разів (хто більше, хто менше) задумується – чого в світі дещо відбувається так, а не інакше? А чого ми над цим питанням задумалися? Чого воно появилось в наших думках?

Люди обмовляють одне одного, сваряться, а потім миряться; інші багатіють, другі бідніють; одні щасливі, а інші горе мичуть; одні все в ідеях, планах, мріях – другі по чуть чуть надбувають потрошки в своє матеріальне благополуччя... Майже кожен із нас живе з надією, що наступний день буде успішнішим, чим сьогоднішній. І така надія спонукає ум розробляти плани реалізації цієї мрії, чи ідеї, організм акумулює енергію і ми починаємо діяти. Це і є ті наші бажання. Вони можуть бути реалізованими, а можуть принести багато проблем і страждань, бо в реалізації бажань зачіпаємо чийсь інтереси – проходить напруження, можливо і сварка. Приблизно так пристрасна людина хоче досягти любові, багатства, щастя. В цьому мирському найбільш прийнятний кінцевий результат – бути щасливим. Самі хочуть бути щасливими, хочуть, щоб вся сім'я була щаслива, щоб всі навкруги були задоволені своїм щастям. Але виявляється, що в багатьох людей різні уявлення про щастя – і досить протилежні. Так виникають конфлікти в середовищі пристрасних людей, коли особисті інтереси не співпадають з інтересами інших.

«Одного разу дід ловив рибу і зловив золоту рибку. Та почала проситися, щоб дід відпустив її і вона навзамін зробить так, що його будь які три бажання здійсняться. Дід вагався: «Тут є рибка і вже явно буде уха, а так відпустити? Хто зна? Але одна рибина за ранок не є улов. Можна спробувати». Дід в кінці кінців погоджується відпустити, водночас ще перепитує: «Чи все дійсно буде так, як він попросить».

Рибка відповідає, що так і навіть більше того. Щоб він не попросив, то рибка виконає і в додачу

зробить так, щоб і сусід мав в два рази більше.

Дід відпускає рибку з проханням, щоб він міг з бабою жити у великому красивому будинку. Рибка погодилась. І сказала, що доки він прийде додому, то будинок буде готовий. Так воно і сталося. Але дивиться дід, що і в сусіда вже стоїть аж два красивих будинки. Дід з радістю не сильно на це зреагував.

На другий ранок дід знову прийшов з проханням мати шикарний автомобіль, щоб з бабою їздити до дітей і онуків. Рибка пообіцяла, що виконає його бажання.

Підходить дід додому. Дивиться біля його будинку стоїть автомобіль, а біля сусіда два. Діда одоліла злоба на сусіда. «Я ж зловив, я ж просив, а йому ні з того, ні з цього все саме собою робиться». Задумався дід, щоб попросити рибки, щоб сусід не мав такого щастя і задоволення, як він та ще й вдвічі.

Йде на третій день і просить рибку позбавити його одного ока...»

Люди справедливо жахаються кількістю людських гидот, які отруюють суспільство, Землю, Всесвіт. Вони запитують, чим покрити такі виразки людства? Одним з вірніших заходів буде радість. Вона є краща протиотрута, як фізична, так і психічна. Зрозуміймо, що за стан щастя, ніхто не позбавлений радості, хоча б епізодично.

Тобто, ми маємо можливість пізнати такий процес життя, при якому ця радість, це задоволення постійно є присутніми в нашому житті, тобто, ростуть разом з нами. Цей процес життя-буття має бути таким природним і натуральним як наше дихання – є і все: постійним і непомітним.

Все ж, коли ми відчули потребу пошуку щастя, то не зупиняємось. Просуваємось по трошки вперед, вчимося бути більш спостережливими, більш терплячими, більш умілими, більш добрішими ніж вчора, годину назад. Не думаємо, що нам вдалось досягти більших успіхів у цьому ніж іншим, а смиренно йдемо обраною дорогою до кінця. Перемагаймо не інших, а творимо з-лагоді самі в собі. Радіймо, що ми це усвідомили, радіймо з посмішкою, бо у нас став посміхатися світ. Посміхаймось, якщо не обличчям, то серцем. І найголовніше душею. Душа передасть посмішку тим, хто її потребує. Той, кому потрібно побачить нашу посмішку щасливої душі. Зазвичай, посмішка на обличчі викликає в багатьох подив, заздросці, осуд. І коли ми ще не зміцнилися в посилах щастя, то це додасть нам болю і то тільки найскоріше нашому его.

Не засуджуємо чийось успіхів, бо цими діями ми забираємо свої успіхи, свою радість життя, свої відчуття щастя; не злорадіймо чужим невдачам і проблемам, бо вони прийдуть в наше життя слідом за цими думками, помаленьку і непомітно наповнюючи наше життя гіркотою гніву і жадібності. Краще дати ніж завидувати, бо це ж моментально перебиває доступ в наше життя краси життя, дає знаки відчуття тяжкості життя і ми реально на перших порах відчуваємо зменшення наших достатків. Ось корені таких відчуттів – у гніві, у зlobі, у заздрості... Слід негайно зупинитися при таких відчуттях і баченні таких змін у своєму житті для пізнання джерел їх народження в нашому житті. Якщо ми цього не усвідомимо, то ці відчуття реально втягують нас в полосу невдач і проблем.

Подібна схема в побудові щасливого життя. В тому і цьому випадку є аналогія розуміння природи людських можливостей в облаштуванні свого життя і оточуючих. Починаємо бажати щастя всім, коли ми хоча б трошки маємо радість від життя, коли ми в такому стані щастя. І підходимо ми до цього розуміння усвідомлено. Так, ми такий підхід назвемо у визначенні, що це є способом самонавіювання чи самогіпнозу – це так і є на перших порах, бо в нас ще є присутній страх втратити це відчуття і ми не усвідомлено намагаємось утвердитися в такому стані щастя через самонавіювання. Знаємо, що щастя це стан нашого ества і ми не можемо ототожнювати з наявністю в нашому житті матеріальних статків чи домінуванням певного соціального статусу – це прості речі, це прості відчуття, які і дають нам відчувати через органи сприйняття тіла, через ум і через духовне прийняття, які проявляються у задоволеності, умиротвореності на даний час в цьому суспільному середовищі...

Нічого не відкидаємо з того, що дає нам Природа: талант музиканта, поета, математика, аналітика, натуропата, хлібороба, шевця, матері, воїна, коханки, вбивці ..., бо все це дано нам не просто так. На це у Бога є потреба, яка проявляється у тому, що саме та, чи інша схильність людини служить для духовного її росту в певний момент життя і саме в цій іпостасі, в цьому тілі. Це так відбувається, коли ми вже усвідомлюємо свій розвиток духовний. А коли ми пливемо по життю, то наше послання нас на проживання в цю місцевість, в цей колектив є об'єктом для навчання інших в пошуках істинного смислу життя. Ми можемо сказати: «Як хтось відкрив очі на розуміння ... смислу життя». Ми щасливі, ми зрозуміли, ми цвітемо – це є вершина нашого усвідомленого перебування в цьому тілі. Відчуття щастя є початком дозрівання душі.

Якщо ми відчуваємо себе щасливим, якщо все оточуюче нас, робить нас щасливим, більш бадьорим,

більш спрямованим, більш живим, більш відповідальним за своє тіло, більш відповідальним за своє життя і життя інших, ніж раніше, тоді це явний прояв щастя. Тоді ніякого страху немає. Що б не говорили писання про радість життя, про щастя, це не критерій, якщо тільки наше серце не починає битися від щастя. В ту мить, коли ми народилися, то в нас був поміщений тонкий індикатор - щоб ми завжди могли дізнатися, що відбувається, щоб ми завжди могли відчути, чи щасливі ми чи ні. Ніхто не питає, як дізнатися, щасливі ми чи ні. Ніхто цього не питає. Так бажали бути щасливими, але ми несвідомі того, що ж таке щастя. Коли ми нещасні, то ми це знаємо і коли ми щасливі, то ми це знаємо. Це внутрішня цінність, яку ми відчуваємо душею – цю легкоту життя, цю легкоту правильного прийняття рішень, цю легкоту в діях. Це відчуття додаткової енергії, це таке відчуття, як би нам хтось допомагає.

Ми це знаємо, ми народжуємося, знаючи це, і це відчуття легкоти, радості є внутрішнім показником, індикатором правильності життєвого шляху, і це не допустить в нашому житті нічого фальшивого.

Ми щасливі і радімо цій присутності духовних начал в нашому єстві, в нашому житті. Нам доводиться часто чути, що ці пізнання щастя і наші устремління ввійти в стан щастя є звичайною філософією чи новою теологічною думкою в житті. Просимо знову прочитати прикінцеві слова цієї книги. А взагалі, щоб сказати щось про посередника, який виніс ці знання в книгах, то найкраще прочитати всі книги, а тоді з розумінням своєї позиції кожен може сказати про побачене в собі – чи то про те, що прийняте, чи то про те, що збунтувало нашу незгоду. Воно все Ваше. Шукаємо... і знаходимо!

Знаємо, що це істинні знання, бо якщо це звести до усталених суспільних визначень подій і фактів, відчуттів і сприйняття, що саме людина своєю думковою і реальною діяльністю вводить себе, наприклад, в стан щастя через самонавіювання чи самогіпноз у вигляді бажань, у реалізації бажань, у засвоєнні інформації, у поширюваній пануючій державній ідеології, теологічних, а особливо, канонічних викладів релігійних традицій в тому чи іншому регіоні і є тим же способом навіювання, гіпнозом при допомозі ЗМІ і політичних чи релігійних дій, але вже не від Сущого, а від створеного людиною конгломерату вождів. Однак, ми не можемо сказати, що ці суспільні чи особисті матеріальні, статусні навіювання є істинними. Бо якби це було так, то не було б в нашому середовищі гніву, злоби, революцій, війн.

Коли ми хочемо щастя, любові, радості, злагоди, а не хочемо цього іншим, хоча б неусвідомлено, то ці двері у Вселенну ми самі не можемо відкрити. Тому то у всій книзі звучить прохання – посилайте ці позитивні якості всім, а особливо, коли самі в такому стані.

Напружуємось і розчаровуємось, приходимо в депресію і посилаємо іншим злобу, гнів, незадоволення, а посил не реалізовується, бо і цих дверей ми не можемо відкрити і ці посили повертаються до нас знову із деяким запізненням, бо в звільненому місці поселились ті ж негативні незадоволення. Так у нас проходить збільшення негативу в пригніченості, в проблемах, в незадоволеннях, в гніві, в злості, у сварках, у війнах.

Ми скажемо про відчуття в іншому негативному розрізі. П'яничка стає щасливим, коли вип'є. І на таких бажаннях випити проходить не одне життя, а може і одне. Така особистість заперечить кожному, що вона п'яниця, що вона пропила щастя, життя - і тут її ум не хоче взяти на себе відповідальність. Вона не скаже, що щаслива, але періодичні відчуття задоволеності є. Хоча в стані тверезості і в стані сп'яніння вона нікому не побажає такого «щастя», носієм якого є сама. Це є усвідомлення негативного. Це вже крок. Духовні надбання дають постійне відчуття щастя, а в п'яниці - до пошуку алкоголю, при розпитті і після розпиття, тобто на короткий термін. А потім він ображає, проkliнає себе і всіх за свою гіркоту життя і намарне існування (це їх слова), краде, обманює, чим починає деградувати його ум і душа цього єства. Страждає духовна наповнююча сутність людини.

Така душа, попавши в нове тіло, яке виростає до зрілого віку, бачить маленький промінець від ядра духовних цінностей і питає тіла, чому ми такі нещасливі, чому в нас нічого не отримується в роботі (забулись навички праці, творчості, бракує знань)? Ум каже: «Підемо легшим шляхом – пляшку легше піднімати...».

Цей шлях не є в приклад для наслідування, а як дорожній знак, що попереджує про слизьку дорогу. Дивіться і не падайте. Будьте уважні і усвідомте, що слизьку дорогу, на яку ми вийшли, ми можемо перейти на двох ногах, чи на чотирьох ... Хто ми після цього будемо в людській подобі?

Вихід з цього бачиться в тому, щоб входити в стан задоволення від життя і бажати цього іншим і ми можемо відчути і побачити ці зміни в зовнішніх проявах. Вчимося в спокої усвідомлено споглядати за життям, чути його рух з довірою до всього, що оточує нас, вчимося любити, творити доброту – і до нас прийде радість, і відчуємо вдячність до Всесвіту і відчуємо бажання жити і радіти з подякою до всіх і вся.

Ми в цій книзі цим і займаємось разом з вами. Так, що спокійно далі писатимемо – щоб воно відбулося в позитиві і в реальному житті. Чому так важливо дозволити? Щоб зрозуміти природу дозволу входити в наше життя словам, добрим ділам, відчуттям любові, радості, щастя, доброти і достатку, то

запрошуємо уважно прочитати цей метод розуміння, розуміння того, як це відбувається в наступних словах, а Вас запрошуємо до реалізації в своєму житті.

ДАРУНКИ

Давайте разом вчитися дарувати всім і приймати для себе, щоб знову дарувати. Навчимося, то це досить приємні відчуття задоволеності життям.

Щедрість Космосу позначається у всіх явищах, які людському уму важко охопити. Розглянемо трохи глибше. Серед сокровенного особливо залишається невідомим - кому принесло найбільшу користь послання любові, щастя, добра? Ніхто не знає, кому допомогло наше послання. Можна припустити, що думка послання досягає певну особу, але це буде лише припущенням. Думка, може бути, дуже допомогла комусь там - невідомому. Така думка буде посланцем любові і доброти, і людина врятована не знатиме свого рятівника, і вдячність його направляється Всевишньому. Коли він хоче висловити свою захоплену вдячність, він подивиться вгору. Безіменні думки отримують і сокровенну вдячність. Кожне послання у прийнятті отримає і кращу подяку. Не нам судити, де пролунає пісня вдячності, бо найпрекрасніша пісня подяки звучить в хвилину радості. Але в такому стані радості кимось була послана думка і теж в стані радості. Таку властивість поширення має слово і діяльність. Робимо добрі справи, то насичуємо добротою Всесвіт; плодимо погані слова, думки, робимо погані речі, то цей негатив посилаємо у Всесвіт.

Знаймо, що ці посили доброти, щастя, краси, гніву, біди, вбивств у своєму поширенні досягають перш за все у ближніх просторах, наповнюють наших рідних, близьких і знайомих, а деколи пройшовши дальні світи, повертаються до нас. Подумали?, то що нам краще посилати, як нам краще вибудовувати свої думки і слова, якою діяльністю нам займатися? Нам приємно, коли наші добрі посили приймаються поблизу, то наше споглядання за результатом в один момент наповнює приємними задоволеннями нас. Такі приємні і не очікувані задоволення приходять до нас із дальніх просторів від отримувачів в подяках. Люди і ми ці подяки в думках чи словах говоримо Богу із-за невідомості посланця цих позитивних енергій. Однак, коли ми є дослідниками, то знаємо, що це подяки нам.

Є періоди в нашому житті, коли ми відчуваємо, що ми недостатньо отримуємо від життя, а це прямо вказує, що ми не дозволяємо ввійти цим якостям в наше життя, а гальмує нас те, що нас щось тримає в тому, щоб щось віддати, щось подарувати комусь. Це можуть бути побажання щастя, це можуть бути посили любові, це можуть бути добрі думки і слова, це можуть бути добрі справи іншим чи собі, а ще краще тим, хто терміново дозволяє їм відбутись тому, про що ми писали і буде воля на те Всесвіту, то і потребуючий найперше, попавши в затруднені ситуації, захворіши, ..., чи інша видима потреба готовий до прийняття. Ми ж також в своїй сім'ї даємо найперш допомогу потерпілому чи потребуючому.

Пастух покине все стадо, щоб допомогти вівці повернутися до собі подібних.

Перед тим, як щось віддати, подарувати, ми маємо самі перебувати в стані задоволення тим життям, що передувало нашій зупинці. Бо там однозначно багато було позитивного і є про що нам згадати з подякою, а це дає нам можливість ввійти в стан задоволення, радості, щастя. Бо природа можливості давати, дарувати в тому, що це ми можемо робити тоді і тільки тоді, коли є що давати і дарувати. Далі ми ще зупинимось на розгляді природи вміння дарувати і вміння приймати дари. Тепер же ми вчимося дозволу відкрити себе для отримання достатку і радості. Якість і кількість отриманого цілком залежить від кожного з нас. Давайте повернемося назад і ще разок прочитаємо.

Деколи буває, що ми не можемо зразу зрозуміти причини, що нам не дозволяє ввійти в стан радості, чи в світ достатку. Цьому може перешкоджати неусвідомлений спротив із-за того, що ми сильно сконцентрувались на своєму бажанні, чи потребі, бо з другого боку цієї монети бажання і потреби ми бачимо проявлені зовнішні перешкоди і теж одночасно хочемо їх позбутись, а цією концентрацією уваги ми якраз і надаємо їй енергії для зміцнення спротиву. Зрозуміли. Заспокоїлись. На ці дві дії у кожного по різному різна величина йде часу, але спішка в цих діях вкрай небажана. Краще чуть довше почекати, щоб зуміти відкрити двері для потоку позитивних якостей і матеріального достатку, чи для вирішення будь якої ситуації – наприклад, відкрутити гайку на водопровідному крані.

Природа руху потоків енергій матеріальних достатків в багатих людей в тому, що в них теж бувають зупинки в розвитку духовному і матеріальному. Тут принагідно ще раз наголосимо, що матеріальний достаток природно йде за духовним достатком. Тому ми деколи навіть неусвідомлено зупиняємося в розвитку чи рості і зможемо мудро зрозуміти своє насичення багатством у житті – кран подальших надходжень таким розумінням дає нам можливість усвідомити те, чого прикривається потік припливу в наше життя матеріальних статків. Ми це бачимо, ми це відчуваємо. Ми наситилися, але потреба руху ще спонукає нас на пошуки.

Ми шукаємо нам знайоме, бо це вже ми вміємо, а саме, збільшувати матеріальне багатство, але не

получається. Чого? Зупинилися в життєвому поступі. Зупинка небезпечна і позитивна, дивлячись, як ми її сприймемо. Позитивна при умінні розуміння, що рухатися на шляху збільшення слід почати з активнішого роздаровування, бо саме це нас відпустить із зупинки. Небезпека проявляється в схиланні до розкоші, до самовдоволеного проїдання особистого, що небажано. Бо це шлях назад – похмурий і невтішний. Знайте, що вийти із застою допоможе роздача дарів Божих потребуючим. Не думайте, що ці речі є тільки нашими. Дозволяйте собі дарувати і цим дозволимо входити в наше життя більшого – духовного і матеріального. Перевіряйте.

«Жінка вийшла зі свого будинку і побачила біля хвіртки трьох стариків з довгими білими бородами. Вона не впізнала їх, але сказала:

- Мабуть я не знайома з вами, але ви мабуть голодні. Будь ласка, проходите в будинок і поїжте.

- А чоловік дома? – спитали вони.

- Ні, - відповіла вона, - його немає.

- Тоді ми не можемо увійти, - відповіли вони.

Ввечері, коли чоловік повернувся додому, то вона розповіла йому про сьогоднішню зустріч.

- Иди і скажи їм, що я дома і запроси їх в дім! – сказав чоловік.

Жінка вийшла і запросила стариків.

- Ми не можемо пройти в будинок разом, - відповіли вони.

- Чого це? – здивувалась жінка.

Один зі старців пояснив:

- Його звати Богатство, а ось того – Удача, а мене звати Любов. А зараз сходи до чоловіка і поговори з ним – кого із нас ви хочете бачити у своєму домі.

Жінка пішла і все розповіла чоловікові. Чоловік був дуже радий.

- Як добре! – сказав він, - Якщо вже робити вибір, то давай запросимо Богатство. Хай увійде в наш будинок і заповнить його богатством!

Але дружина заперечила:

- Давай запросимо Удачу.

А дочка, яка до цього сиділа в кутку кімнати, підійшла зі своєю пропозицією:

- Може нам краще запросити Любов? Тоді в нашому домі поселиться любов.

На цьому і порішили. Жінка вийшла і запитала їх, хто з них Любов?

- Заходь в будинок і будь нашим гостем.

Старик, якого звати Любов направився до будинку, але і двоє інших пішли за ним. Здивована жінка запитала цих двох, чого ж вони йдуть, коли запрошена була тільки Любов.

Старики відповіли:

- Якщо б ви запросили Богатство, чи Удачу, то двоє інших залишилися б на вулиці, але ви запросили Любов, то куди вона входить, то туди і ми входимо за нею. Там де є Любов, там завжди є Богатство і Удача!»

Давши дозвіл на прийняття достатку, радості в хвилини творчого піднесення, то цим ми відкриваємо і інші двері, через які в наше життя входять інші прекрасні моменти і події, бо достаток дає нам шанс більше мати грошей, дає свободу у налаштуванні на улюблену роботу, придбати для цього певні речі, а в стані радості ми посилаємо ці відчуття любові, щастя, задоволення, доброти, злагоди іншим. Ми це відчуємо в такому стані, бо коли ми наповнені з відкритими дверима, то те, що прибуває до нас випадає з нас і падає на інших – ми стаємо добрішими, щедрішими від серця і душі. Не страхаймося цього, що при нас ще хтось буде мати, не жадібнічаймо, бо в страху почнемо тікати не знаючи куди і не закривши двері, через які випаде все, що ввійшло в нас, а ми будучи засліплені удачею попадаємо під колеса чужого автомобіля і цілком реально. Не бійтеся давати, а вчіться приймати і давати. У Суцього на наше життя, ми думаємо, що досить всього в наявності, аби ми змогли донести з гідністю, як і подобає щасливій і багатій людині. Нам у такому стані відкриваються для цього великі можливості.

Богаті люди якраз і є тими індивідами, які прийшли в це життя з умінням дозволяти нашому еству відкривати двері. Видно в попередньому тілі душа мала можливість при допомозі ума і тіла пізнати цей процес. Такі люди приходять в це життя також духовно багаті, але окремі особистості деколи гублять голову, попавши в певне середовище, в певну сім'ю, на певну посаду, забувши своє призначення, що саме він прибув для збогачення тих серед кого живе і з ким трудиться. Буває, що попадає під дію негативних сил і чуть чуть втративши рівновагу (а Суцый постійно тримає видиму і невидиму рівновагу між духовним і матеріальним), хапається за ручку дверей і закриває їх. В цій темноті не можемо потім найти тих дверей і подеколи до самої смерті. Маймо гідність пронести і достаток, і радість, і бідність матеріальну і горе, не ремствуєючи, бо все це справи нас самих. Читаємо і вчимося – хто скільки може і в кого народиться така потреба.

Зрозуміймо, що ми самі дозволяємо входити в наше життя радості, достатку, горю і бідності. І в тому, і в другому випадку входимо в стан подяки за все хороше і прекрасне, що було в нашому житті, за все, що нам сподобалось сьогодні, то це дасть нам енергії відновити ці відчуття в майбутньому, бо це вже буде механічний досвід і плюс - розуміння того, як входити в стан дозволу для наповнення нашого життя-буття і вже щасливого. Зазвичай, досить сильно цьому перешкоджає те, що наш ум через побачене в сусіда, в колеги, чи почуте в своїй гарячці, щоб більше заробити, то слід більше забрати в когось і стає така жаждоба тією перешкодою для доступу до всесвітнього багатства.

Лише деякі воліють несподівані дії і такі ж наслідки. Люди щасливі, коли щось зробилося, як у самих звичайних людей, але ми, пошуковці, хочемо великих успіхів і для всіх. Вчимося зважувати істинну шкоду і помічність цієї ситуації. А тому Сущому важко посилати людям енергію удачі, коли вони уникають особливих шляхів, тобто не готові до прийняття. Якщо зрозумієте, що перешкода є нова можливість для реалізації кращого результату, то цим входимо в смугу успішності.

ПОШУКИ

Обставини життя висмоктують життєві соки..., чи може щаслива людина облаштовує прекрасне життя? Може почнемо шукати суть цих протилежних визначень? Тоді починаємо... З Богом!

Бог в пристрасному суспільстві асоціюється, перш за все, з нещастям, бо ми схильні згадувати його, перебуваючи в стані нещастя. Коли ж ми щасливі, то ми схильні забувати Бога. Бог не асоціюється зі щастям. Дуже мало цікавитися духовністю, дуже мало цікавитися щастям, дуже мало цікавитися здоров'ям. У людей є нездоровий інтерес до хвороби, у людей є хвороблива прихильність до нещастя. Ось чому ми завжди готові до нещастя. Воно нам знайоме з самого дитинства. Нема необхідності пізнавати, немає необхідності приготування до щастя. Ніхто не приходить до церкви, до психолога, до мами, до духівника і не питає, як бути нещасним, все це знають більш менш. Ніхто нас не вчить нещастя, ніхто, жодна людина. Ми знаємо це інстинктивно. Ми - вже майстри по частині нещастя і щоб удосконалитися купляємо книги «Чорна магія».

Вони кажуть, що хочуть щастя, але нічого не роблять щоб пізнати щастя. Вони чіпляються за нещастя і тоді вони мають деякі дивіденти: їм співчувають, їм приділяють увагу, їм можуть допомогти... Але вони виступають проти духовності, щоб переконати самих себе в тому, що їм не потрібно приходити до істини. Ум дуже хитрий і весь час грає з нами, він постійно говорить про Бога, і поки ми не станемо посправжньому усвідомленими, то ми ніколи не зможемо вибратися з усієї цієї плутанини, яку пропонує ум. Але знаємо, що ніхто не несе відповідальність за наше нещастя, крім нас самих. Хочемо бути нещасними - стаємо, хочемо бути щасливими - будьмо. Вибір за нами.

Але ж насправді все має бути з точністю до навпаки: коли ми щасливі, нам буває легше наблизитися до Бога, тому що щасливий ум - це текучий ум. Щасливий ум вразливіший, чуттєвіший. Ось чому щасливому все по плечу. Він робить, у нього виходить, він радісний від цього. Вчимося цього розуміння і коли в нас запалиться внутрішня свічка радості, то возрадуємось!

Щастя - це зворотна сторона нещастя. Якщо ми хочемо бути щасливими, то нам доведеться в цьому моменті залишатися нещасними. Парадокс, але так є. Так буває з усіма удаваними протилежностями, бо перебуваючи в одній протилежності і потрапивши в іншу, ми можемо побачити, відчути іншу. Так і нещастя створює ситуацію, в якій можна відчути щастя. Але перебування в одній протилежності призводить до втрати відчуття, споглядання, захоплення чи здивування і засмучення цього середовища. Наприклад, коли бідняк стає багатим, то він надзвичайно радіє успіхам. Однак у багатих людей немає причини бути радісним від знаходження в середовищі багатства - вони його зовсім не відчувають. Чим багатша людина, тим менше щасливіша від небачення тимчасових чи значимих успіхів. Ці явища тимчасові і можуть мінятися, але розглядаючи конкретну ситуацію, ми конкретно і відчуваємо, і сприймаємо своїм еством ці явища, перебуваючи в радості, задоволенні, маючи можливість їх розширювати в інші якості чи деградувати і знову повертатися в стан нещастя. Щастя - це частина нещастя. Все залежить від нашого вибору. Наше щастя може бути нещастям для іншого. У ньому немає істини - це просто наша мета чи наша мрія. І ми можемо мати будь яку мрію чи мету, обґрунтовувати її, робити якісь організаційні заходи, але не факт, що ми досягнемо їх; або навіть досягнувши, то тоді ми починаємо розуміти, що це не та очікувана постійна повнота. Для когось влада - щастя; для когось гроші ...; для когось люди - щастя, для когось самотність є щастям. Відчуття однакові, суть одна, як і в істині, але бачення у кожного своє і кожен наповнює ці відчуття щастя своїм змістом. Ось чому щастя не може бути метою нашого життя, бо якщо ми хочемо щастя, то нам доведеться залишатися нещасними, показуючи всі прояви цього нещасного середовища. Чим ми найнещасніші, то лише в рідкісні моменти ми

можемо бути в стані щастя. Ми тут розглянули природу знаходження в стані щастя чи нещастя, яке виникає ззовні. Можливо, незабаром воно забудеться.

Але знаходитися в стані щастя можна постійно, виходячи від усвідомленості пізнання зовнішнього так і внутрішнього. Ніхто інший не може зробити нас щасливими. Щастя - наш власний ріст, наша власна усвідомленість, наша власна рухома енергія і вона дарує нам блаженство.

«Дуже багата людина шукала блаженства, істини - втім, його пошуку ви можете дати яку завгодно назву. У нього було багато грошей, і він готовий був віддати всі свої гроші тому, хто зміг би запропонувати йому ключ. Він ходив від одного вчителя до іншого, проте нікому не вдавалося зробити його щасливим. Він готовий був заплатити будь-яку ціну - для нього це не було проблемою. Він носив з собою мішок, битком набитий діамантами, ставив цей мішок перед майстром і говорив: «Візьми його, але тільки відкрій мені таємницю блаженства». І ось він прийшов до суфійського майстра. Суфій той сидів під деревом. А багач їхав на коні зі своїм знаменитим мішком, про який вже знали у всій окрузі. Він поставив свій мішок перед Майстром і сказав: «Я шукаю щастя і готовий заплатити будь-яку ціну. Тут багато діамантів. Візьми їх, але тільки дай мені щастя».

І суфійської Майстер децю зробив. Суфії - це люди, які діють. Замість того щоб відповідати на запитання, вони створюють ситуацію. Майстер просто схопив мішок і втік! З секунду багатій не міг повірити в те, що відбувається. Це ж такий знаменитий Майстер! Нарешті до нього дійшло: Майстер втік з його коштовностями! Він закричав і кинувся навздогін за Майстром, проте в цьому селищі Майстер знав кожну вуличку, кожен куточок і закуток. Багач біг за ним і кричав: «Мене пограбували! У мене забрали все, що я накопичив за своє життя! Он злодій! Хапайте його! Це ніякий не Майстер. Це шахрай. Ця людина обманщик». Він біг, кричачи на все горло. Однак йому не вдалося схопити Майстра, бо Майстер знав кожну вулицю цього містечка. Збіглося все містечко. Люди почали збиратися навколо багатія і втішати його: «Не хвилюйся». Але він не вгамовувався: «Як же мені не хвилюватися? Я ж повністю знищений. Все, що я мав, було в тому мішку, а ця людина втекла з моїм мішком».

Він ридав, не було нікого найнещаснішого за нього. І ось коли натовп на чолі з цим багатієм вирушили було на пошуки втікача майстра, всі раптом побачили, як той сидить під деревом, і поруч з ним - мішок на тому ж самому місці, куди поставив його багатій. Поруч мирно пасся кінь. Багач підбіг і схопив свій мішок. Він притиснув його до серця і сказав, перевівши подих: «Слава Богу!»

«Ну як, ти щасливий? - Запитав його суфійської Майстер. - Це і є ключ до щастя. Ти щасливий? Відповідай же!»

«І справді, я ніколи ще не був таким щасливим», - прозвучало у відповідь». Суфійська притча.

Таке щастя нічого не варто - воно залежить від нещастя. Пізнання щастя можливе при досягненні якоїсь життєвої мети і зазвичай ми цей коротенький термін можемо вкласти в слово – радість від досягнення мети чи успіху. Але життєвий сенс перебування в стані щастя-нещастя - це стан блаженства. Коли всередині себе ми сповнені блаженства, тоді зникають всі питання - зникають без відповіді; розчиняються, не виникають. І коли у нас немає питань, немає сумнівів, немає віри, але ми гранично завершені, гранично задоволені, то в цьому стані і приходиться пізнання в недосяжності щастя, істини, любові, доброти, як категорій і як визначених критеріїв життя.

Все наше життя перебуває в цих двох станах - щастя-нещастя, ... і тільки усвідомлення цих станів дає нам можливість увійти в розуміння цього стану - ми задоволені тим і іншим станом, бо їх усвідомлення дає нам шанс пізнати в першому і в другому стані позитив. Ось такий стан і приносить блаженство - ми завжди з готовністю приймаємо обидва стани і однаково ставимося до них. Таким ставленням наше ество майже не коливається і дуже задоволене. Воно дає нам умиротворення спокою і свободу в діяннях, без напруги, збуджень і прикрощів. І таким чином ми можемо змінювати, перетворювати все своє життя. Це, коли всі дома: тіло, ум, душа. Бо перебування в стані щастя більш тривалий час, чи якщо воно увійшло в наше життя на постійно, то воно приваблює в наше життя-буття інші позитивні якості. Це прекрасно.

Інший приклад, ми можемо думати, що нас наповнює радість від спостережуваного нами прекрасного заходу сонця. Але в цьому ми помиляємося. Прекрасний захід міг створити ситуацію, але вся справа в іншому. Радість йде зсередини. Сонце могло допомагати нам, але не воно джерело нашої радості. Воно могло допомогти створити ситуацію, але не воно причина. Радість йде від нас. Вона виростає в вас. Вона була там, просто поверховий ум мав заспокоїтися, і тоді радість починає рости, то це і є блаженство. Воно приходиться в піднесенні і сидить в нас потайки даючи усвідомлену насолоду життям.

Ми можемо так жити, як живемо, але в такому житті може не бути радості. І ми можемо досягти успіху в багатьох інших областях, але ми зазнаємо невдачі з самим собою. А це те, що може трапитися. Хтось стає дуже багатим, і всі думають, що він досяг успіху. Всі, за винятком його самого, думають, що він досяг успіху. Він же знає, що його спіткала невдача. Багатство є, але він невдаха. Ми в очах інших

велика людина, лідер, політик. Всі думають, що ми досягли успіху. Цей світ є дивним: ми досягаємо успіху в очах усіх, за винятком власних. Це, скоріше, введе нас в ще більш пригнічений стан. Всі вважають, що ми добилися успіху, і тепер ми не можемо сказати, що це не так, - але ми ж то знаємо, що це не так. Ми не можемо обдурити самого себе. У тому, що стосується самореалізації, ми не можемо обманюватися. Рано чи пізно нам доведеться вислухати самого себе і подивитися в глибину себе на те, що трапилося. Життя пройшло марно. Ми відмовилися від наданих нам можливостей і збирали речі, які не мають суттєвого значення.

Зазвичай у пристрасному суспільстві (90% відноситься до цієї категорії від числа всього населення планети) ми і бачимо, і чуємо, і робимо чималу кількість негативу в своїх життях, а причиною цього є наша неусвідомлена суєта. Такі енергії негативні. Однак велика частина людства поставлена, чи поставила себе сама в таку ситуацію, що найпершим питанням в житті стоїть проблема – вижити, хоча б вижити. Розчарувавшись в Бозі, розчарувавшись в своїх можливостях (а це одна енергія), то ми намагаємося хитрощами, обманом, і головне, що всі свої проблеми ми намагаємося вирішити завдяки ущемленню чіхось інтересів. Так, буде тимчасове задоволення від видимих змін, які приходять разом з гординою і зневагою до інших. Але це щастя не принесе, бо тих інших більше і вони оговтавшись визнають, хто зачіпає їх інтереси. Для подальшого їх ущемлення виникне потреба в збільшенні енергії. В такій гонитві ми виснажимося, захворіємо, чи помрем. Це було ілюзорне, не справжнє, щастя. Визнаймо, що це був успіх, тимчасовий успіх.

Зазвичай, задоволення, успіх дає нам відчуття щастя, однак короткочасність відчуттів і вказує про наявність життєвого успіху. Такі відчуття присутні при покупках.

То чи завжди домагається успіху духовна людина шляхом відчуттів, або, можна сказати, за допомогою інтуїції? Ні, але вона завжди щаслива, незалежно - успішна вона чи ні. А людина, яка не живе відчуттями, завжди нещаслива, незалежно від того, чи домагається вона успіху. Успіх не критерій, тому що успіх залежить від багатьох речей. Зовні ми і інші в успішності вбачають стан щасливої людини. І ось тривалість такого стану різна, а ми в основному хочемо перебувати в стані щастя чим подовше. Критерій - це щастя, бо щастя залежить тільки від нас. Ми можемо не досягнути успіху, тому що з нами змагаються інші. Навіть якщо ми працюємо інтуїтивно, в бдінні за спонтанними підказками, то інші можуть працювати більш підступно, більш хитро, більш ошадливо, більш насильницьки, більш аморально. Тому успіх залежить від багатьох інших речей; успіх - це соціальне явище. Ми можемо не досягти успіху. Навіть якщо виявлена успішність відносно рівна, то духовна людина облаштовує своє життя і беручи до уваги свої відчуття, передчуття, то вона витрачає набагато менше енергії, як проявленої, так і не проявленої для досягнення успіху - їй дається в житті все легко. Ось в чому різниця, хоча для неї ця змагальність чужа і вона не звертає на такі нюанси уваги за своїм станом щастя.

Хто може сказати, що Ісус домігся успіху? Розп'яття - це не успіх, це найбільша поразка. Людина, розп'ята, коли їй тридцять три роки, - що це за успіх? У неї не було жодного суспільного статусу, жодної престижної посади, ніякої влади. Що це за успіх? Розп'яття не можна назвати успіхом. Але він був щасливий. Він був абсолютно блаженний - навіть коли його розпинали. А ті, хто його розпинав, залишалися в живих багато років, але вони залишалися нещасними. Так хто насправді пережив розп'яття? Ось у чому суть. Ті, хто розп'яв Ісуса, пережили розп'яття, чи Ісус, якого розп'яли? Він був щасливий - як можна розп'яти щастя? Він своїм розумом відійшов в інший світ, він відключився від світу цього, а ті, хто залишився, продовжували носити процес підготовки і саме розп'яття і далі в своєму умі, в своїх душах. Можна вбити тіло, але не можна вбити душу. Ті, хто його розп'яв, жили, але їх життя були не чим іншим, як довгим, повільним розп'яттям - страждання, страждання і страждання.

У цьому дивному світі страждання приймається як природний стан. Бути сумним нормально, але посміхатися - це ненормально. Все це якось дивно. Внутрішня біль сприймається як природний стан. Але чому? Тому що, коли ми страждаємо і коли ми нещасні, то це дозволяє іншим відчувати себе щасливими, не такими страждаючими, не такими нещасними.

Але якщо ми так блаженні, такі щасливі, то інші люди не можуть більше відчувати себе щасливими, бо вони сприймають це як виклик, як переломлення їх еґо, як образа їх, як приниження. Вони відчувають, що з ними щось не в порядку. Вони і починають нас засуджувати в собі, або з іншими, інакше їм доведеться задуматися про себе, а вони бояться це зробити. Кожен боїться задуматися про себе, тому що це означає зміни, перетворення, переживання якихось процесів. Вони готові воювати з нами, тільки вони не бачать ворога, бо він в них.

Це одна з найголовніших проблем сучасної людини навчитися бути щасливими. Вчимося бути щасливими, навчаємося шанувати щасливих людей, бо біля них ми долучаємося чи стикаємося з потоками позитивної енергії. Також давайте вчитися захищати своє біополе від інших. Інші люди не

просто пасивно нас оточують - одні перебувають у стані щастя, радості, доброти і ці енергії поширюються на зовні мимовільно, бо вони ними переповнені і постійно випромінюють свою істоту в тонких вібраціях. Інші проходячи повз, перебуваючи в напрузі від негативних емоцій, проблем ума, то вони просто розкидають на всі боки стріли напруження, що не адресовані особисто нам, бо вони розкидають їх просто так, несвідомо; вони не бажають нікому конкретно особливо нічого поганого. Вони викидають таку негативну енергію, тому що занадто нею обтяжені. Якщо вони цього не робитимуть, то вони можуть зійти з ума. А з часом і померти. Справа не в тому, що вони вирішили викидати негатив - він просто їх переповнює. Його занадто багато і вони не можуть його стримувати, а в підсумку він вихлюпується зовні. Так влаштувала природа, врівноважуючи енергії людини.

«В одному селі жив шебушиний хлопчина. Неспокійний такий. Бився, напивався. Ніхто не хотів за нього заміж. І ось одного разу прийшла сиротина-дівчина до своєї бабусі, з якою вона і проживала і сказала бабусі, що вона закохалася в того хлопця і хоче за нього заміж. Бабуся і сказала їй: «Знаєш що, доню, ти краще сходи до високого обриву і скинься вниз головою. Я один раз поплачу, погорюю, а то доведеться все життя плакати і сумувати». Онучка вийшла заміж і слова бабусі підтвердилися».

Вчимося бути щасливими, вчимося шанувати щасливих людей, находимо можливість побути біля них, приділяємо більше уваги щасливим людям. Тим самим ми, як би збільшуємо оазу доброти і щастя і цим будемо співпомічниками людству. Не співчуваємо занадто людям, які нещасні. Якщо хтось нещасний, допоможіть, але не співчуваємо, не зміцнюймо в них віру, що страждання чогось вартує. Бог любить радісних, Бог любить і страдаючих, які істинно несуть сильні тяготи життя, виходячи з них в позитив і в зміцнення довіри, але не страдаючих, які задля тимчасового полегшення самих страждань очікують співчуття, чим шкодять Богу таким юродством і собі. Слід зрозуміти досить ясно, що в наші страждання ми ввійшли самі і ми самі маємо їх нести, а не перекидати на когось. Доки ми це не усвідомимо і не будемо вчитися того, як виходити з проблем, то знаємо, що ці страждання, ці проблеми будуть збільшуватися і будуть присутніми в нашому житті до самої смерті цього тіла, і таку страдаючу душу посилаємо своїм кровним родичам, які скоро народяться. Уберігаймося від страждань, бо тільки так ми можемо бачити своїх онуків, правнуків щасливими і самодостатніми. Саме так формується мудрий і щасливий рід.

Тобто, якщо ми слідуємо внутрішньому підказувачу, інтуїції, то завжди досягнемо успіху не в тому сенсі, в якому визнає успіх світ. І цей успіх вимірюється нашим щастям, нашим блаженством - що б не відбувалося, це неважливо. Ми будемо щасливі. Чи скаже світ, що ми невдахи, або визнає наш успіх і зробить нас зіркою, це не має ніякого значення. Ми будемо щасливі, як би там не було - це стан блаженства, задоволення своїм життям. Побувавши хоча б один раз в стані блаженства, відчувши такий стан всім своїм єством, то ми і далі шукатимемо шляхи входження в такий стан щастя. Якщо ми можемо зрозуміти і прийняти такий стан єства, що блаженство - це успіх, то можна сказати, що ми завжди доб'ємося успіху рано чи пізніше. Але цей стан щастя, ми зовсім не сприймаємо, як успіх, а приймаємо як належний нам стан по життю, а нові предмети побуту, які з'являються в нашому житті чи прекрасні події, то вони сприймаються як само собою зрозуміле. І це прекрасно, що в такому стані така людина живе на протязі всього життя і такий стан душа понесе в інше тіло. Перебуваючи в стані щастя, ми безперечно можемо сказати, що живемо в раю. Нам добре, нам легко крокувати в житті. Успіх - це щось інше. Це може бути навіть страждання і ми його сприймаємо як короткочасне явище і все. Бо духовна людина і в цьому вбачає позитив, бо для неї це підказка.

Пристрасна людина, знаючи, що це буде фізично важко, відсутні кошти, поки здається відсутні можливості, і це будуть явні страждання, однак вона все ж жадає успіху. І тому вона готова бути нещасною в очікуванні, що до неї колись прийде успіх.

Що таке для нас успіх? У такому випадку успіх - це задоволення нашого еґо, але не блаженство. Це необхідно лише для того, щоб люди сказали, що ми добилися успіху. Ніхто не турбується за душу, за наслідки подальших врівноважуючих енергій. Такі люди живуть від успіху до маленького успіху. Ми можемо говорити в такому стані, що життя - це чергування світлих і темних смуг обставин. Але ніхто не бажає визнати, що ці обставини і ці смуги ми створюємо самі. У такому виборі життєвої позиції ми можемо втратити все: ми можемо втратити навіть свою душу, ми можемо втратити всю невинність, яка дає блаженство; ми можемо втратити весь спокій, мовчання, яке приводить нас ближче до блаженства. Ми можемо в цій гонці за успіхом втратити все і стати просто божевільним, але світ скаже, що ми добилися успіху. Бо для світу успіх і є показником задоволення, хоча б за всяку ціну і навіть ціною життя.

Успішна людина завжди, в кінці кінців, виявляється відкинутаю до самої себе, і тоді вона терпить пекельні муки, тому що витратила усе своє життя даремно. Вона шукала і шукала, вона поставила на карту все, що у неї було. Тепер вона домоглася успіху, і її серце порожнє, і її душа потьмарена, і немає

ніякого аромату, немає ніякого благословення. Придивімося до людей, які досягли успіху в світі і стали інспектором, мером, президентом, бізнесменом, і здавалося б добилися всього, чого тільки можна досягти. Але подивимося на них і ми відчуємо смерть. Вони дивляться, але їхні очі мертві; в них немає блиску життя. Вони домоглися успіху, вони стали кимось, і тепер їх оточують пекельні аксесуари. Їх життя їм не подобається. Ми на тому ж шляху, якщо намагаємося кимось стати. С-татъ - існування з татъю, з розбійником в нашому естві. Наша хитрість є оманливою, бо намагаючись кимось стати і чіпляючись за це умом, покладаючись на нього і на фізичну енергію, то в результаті саме тут корінь всіх наших страждань.

Ум не є необхідним компонентом успіху.

Таким чином, пам'ятаймо цю відмінність, тому що є багато людей, які хочуть бути інтуїтивними, відвідуючи курси, освоюючи способи і методики, але тільки лише для того, щоб досягти успіху в світі. Однак все це тимчасове і знову ми опиняємося на темній смузі, бо всі ці устремління не йдуть від чистоти душі. Для них внутрішнє відчуття, в стан якого вони можуть увійти в такий спосіб, буде розчаруванням. По-перше, вони не зможуть його пізнати і прийняти за постійний стан і від цього вони будуть нещасними. Тому що вони ставлять собі за мету: тільки, щоб їх визнав світ, задоволити своє его. Вони не можуть зрозуміти, що таке стан блаженства. Для блаженства неважливо, чи знає про це хтось інший, чи живемо ми в повній безвісності, нечутно, непомітно. Але якщо ми блаженні, то однозначно у нас успішне життя.

Будьмо ясним в душі, вільним у діях, чистим в спілкуванні, але не будьмо орієнтованим на успіх. Успіх - це найбільша у світі поразка для духу. Не намагаймося домогтися успіху, інакше ми зазнаємо поразки в реальному житті. Доброта, любов, краса робить людину щасливою повсякчас і повсюди, але не короткочасне володіння чимось матеріальним. Якщо для щастя є причина (авто, будинок, кухонний комбайн ...), то нещастя чекає нас в будь який момент. Ми практично на самій межі нещастя, тому що причина може зникнути. Вище душі не підскочимо. Підніmemo, збогатимо душу - то підстрибувати зможемо і вище і це єдиний спосіб жити в вищих реальностях життя. Це сказано для пристрасної людини. Щаслива і так це знає, бо вона живе постійно в такому чутливому стані. Тільки добродіяльна людина буває істинно успішною!

Ми в своїй пристрасності часто думаємо про те, щоб бути блаженним, як перебування в такому станові, як станові нашого ества в постійному зв'язку з Суцим. Щомиті думаємо про те, як бути більш і більш блаженним. Думати не потрібно, бо сама думка не сприяє входженню в стан благодаті. Цьому сприяє повне розслаблення і відхід від думок.

Це мить, це мовчазна мить, це мить, не затьмарена думкою, це мовчання, що оточує здивування, цей останній крик розуміння перед смертю - ось воно яке блаженство. Благодать - не те, що часом є, а часом відсутнє. Благодать завжди. Вона сама сутність при наявності нашого існування. Існування благодатне, наповнене благодаттю - ми завжди в ній і вона в нас. Але часом, як би благодать з нами, а часом ми відчуваємо, що як би без неї. Наприклад, на вулиці йде дощ і ми опинилися під ним. Ми розкрили парасольку і нам здається, що дощ відсутній. Але дощ іде весь час. Так що, причину слід шукати в собі. Іноді ми ховаємося самі несвідомо від благодаті.

Так, таке спрямування приходить в проживанні цієї миті, з його відчуття. Воно трапляється, воно дуже тонке, і ми не можемо бути в ньому впевнені. Ми можемо тільки його відчути. І в цьому його краса - нестійке, як та крапля роси на листку, який коливається, і може зісковзнути, не знаючи куди, не знаючи чому. Просто покотившись по листку трави на ранковому сонці ... Такий рух дуже тонкий, делікатний, крихкий. Такий рух, таке спрямування кожного в цьому тілесному житті. Пристрасна людина від такого життя знаходиться в страху, очікуючи завтрашнього дня, бо вона не може управляти цим процесом в повному обсязі, вона не знає як складуться події завтра, або в тій справі, яку вона робить зараз. Духовна людина повністю довіряє своїй душі - вона організовує при необхідності підказки і направить наш погляд на них. Іноді душа пристрасної людини також направляє її погляд на підказки, вводить в стан відчуття, але її ум з її потоками думок не може цього помітити - дуже великі швидкості.

Хоча ідея належить его і ум починає шукати шляхи досягнення, але спрямування належить життю, суті. Такі устремління переплітаються з потоками духовних енергій так чи інакше і в багатьох випадках людина досягає мети. Про такий результат ми писали трохи вище. Так ми визначилися, що рух до мети так чи інакше відбувається за участю душі. Така участь допомагає нам рости духовно саме в процесі пошуку усвідомлено визначеного напрямку шляху.

«Одного разу чоловік зайшов в магазин і здивовано побачив, що за прилавком стоїть Сам Бог. Відійшовши від здивування і неймовірності, все таки підійшов до Суцього і попитав, що той продає.

- Все, чого твоє серце забажає.

Чоловік з радості каже:

- *Я хочу щастя, миру в душі, здоров'я в тілі, свободи від страху ... для себе і всіх оточуючих!*
- *Це можна, але я тут не продаю плоди, а тільки насіння».*

Щоб рухатися в світі по правильному шляху, людині потрібна безмірна довіра, тому що людина рухається в пошуках, в спробах, людина рухається в темряві. Але темрява приносить свій власний трепет, бо ми рухаємося ризикуючи і довіряючи без всякої карти, практично в невідоме. Кожен крок - це відкриття, і відкриття не тільки в зовнішньому світі. Одночасно щось відкривається і в нас. Тобто, ми паралельно йдемо шляхом знань. Першовідкривач відкриває не тільки речі. У міру того як він відкриває більше і більше невідомих світів, він продовжує відкривати також і себе - одночасно. Кожне відкриття - це і є внутрішнє відкриття. Чим більше ми дізнаємося, тим більше дізнаємося про Знаючого. Чим більше ми любимо, тим більше знаємо про Люблячого. Цей процес збуджує нас по проявлених результатах. Так в нас зароджується пристрасть до відкриттів.

Рухаємося в позамежне, в передчасне і мало-помалу навчимося йому довіряти. Віддаваймося повністю в руки життя. Людина, яка довіряє, людина, яка тремтить від хвилювання радості життя, яке вона спромоглася прожити навіть на порозі смерті. Цей стан вказує, що її життя вдалося і вона ним задоволена навіть зараз.

Ми увияти не могли, що життя задумане Творцем, як постійна боротьба – однозначно, що це не так, бо це є ненормальним для людини, яка може спостерігати за життям тварин, птахів, дерев, рослин. Пosposterігаємо! Який умиротворений спосіб життя вони ведуть, не ховаються від нас, радісно щебечуть, цвітуть і пахнуть. Тому то наш ум має потяг і спонукає нас до пошуку кращого і легшого життя, бо ці негаразди приводять до втрати радості життя. Це мабуть основне в житті – мати радість життя, перебувати в стані задоволення. Це і є смисл життя!

Починаючи будь які справи, вчимося шукати позитивне навіть в малому і вміємо радіти такому початку. Тиху радість приносить навіть просте милування досконалістю якості і краси. Можна милуватися величчю Природи; можна милуватися самовідданим подвигом; можна милуватися високою якістю творів; можна милуватися стрункістю думки; можна милуватися усюди, де виявлено вищу якість. Людям даний прекрасний дар не тільки творити, але і захоплюватися якістю, захоплюватися красою, бо ці захоплення народжують в нас приємні відчуття щастя. Зрозумівши, що ці якості можуть нас вводити у відчуття щастя, то людина свідомо поспробує входити в цей стан шляхом творення інших духовних якостей. І це буде правильними кроками, які укріплять в нас довіру через цей особистий досвід. І багач, і бідняк, і владика, і жебрак однаково можуть захоплюватися, і така радість утворює як би цілющий купол над багатостраждальною Землею.

Блаженство пошуковця, або його проявлені муки, так звана спрямована напруженість полягає в пошуку істини? Зазвичай, читаючи ці рядки у нас створюється враження, що пошуковик весь в муках, але якщо запитаете його - чи хоче він звільнитися від таких мук, кожен відповідь своєю задоволеністю. У глибині свідомості пошуковик-мислитель (сім разів подумай і один раз розкажи, або зроби все, що спрощує вирішення?) відчуває велике блаженство, бо процес пошуку вже є вищий стан насолоди від можливості будувати своє життя в радості.

Шлях до пошуку полягає в мисленні і творчій праці. Бо умілий пошук бере частиночки енергії своєї і у Всесвіті, але й створює її величезну кількість, розвиваючись і збогачуючись. Шукання першопричини властиві кожній мислячій людині. Одні наближаються більш витончено, інші більш грубо, але все ж не оминають шляху істинних пошуків. Одні збираються досліджувати піднесені цінності без вивчення найближчих причин, бо вони не задаються питанням, що людині слід насамперед розбиратися і серед повсякденних явищ. Хто зуміє углядіти причини і серед повсякденних явищ, той може заглянути і вище.

Природа має таке ж приблизно існування. Різні поліпшення викликають кращі форми. Вищі умови дають людині кращі можливості. Безмежні ці можливості. Чим вище, тим витонченішими; чим яскравіше розуміння Всесвіту, тим яскравіші досягнення.

Звісно, що і гроші приносять свободу дій і радість в їх застосуванні - і це дає нам відчуття задоволення. Таке було в нашому житті до цього. Нам давало радість придбання праски, холодильника, телевізора, автомобіля; присутня була радість, коли ми йшли на нову роботу після звільнення з попередньої - і все що не робиться в часовому проміжку, то все робиться до кращого і зуміймо завжди дякувати за те, що було, бо і там (в тому колективі) було хороше і прекрасне, хоча і короточасне. Саме з таким настроюванням і походом на нове місце роботи, ми принесемо цей позитив на весь період роботи в новому колективі.

Тому то в нас є шанс перебувати в такому стані майже постійно. Бо озирнувшись назад ми б уже не хотіли б мати ту ж марку праски і не мали б такого задоволення від її придбання як колись. Це і є наше життя і якщо ми в такому розрізі дивимося на нього, то тоді ми живемо прямуючи до постійності

спокійного споглядання за подіями і за обставинами. Це і є нашим шляхом, а усвідомивши шлях постійності такого руху, то отримуємо задоволення від життя. В нас складається враження і так ми думаємо, що і ви маєте бажання жити краще. Про це говорить те, що ви дочиталися до цього захованого рядка. Бажаємо Вам щастя! Ви вже відчули приплив енергії і сили для дерзань. А саме таких людей ми і називаємо мудрими – саме тих, хто навчився застосовувати той потенціал, який даний кожному при зачатті.

І це так прекрасно – насолоджуватися творінням і відчувати радість, а також знати, що чим радісніше і з любов'ю ми працюємо, відпочиваємо, то тим легше все задумане здійснюється. Будьте радісні. Будьте, будьте радісні не бажанням, але станом духу! Радість є явище сили Творця. Струмки радості наповнюють океан Творця. Кожне дерево в радості одягається квітами, але, скидаючи листя, воно не сумує, знаючи про весну. Коли розквітає дерево при дорозі, не ламай його, може бути, воно додасть радості тому, хто йде після нас.

Сказав мудрець: *«Кожне дерево може бути веселим і сумним. Ми вважаємо, що в цьому проявляється наш власний настрій, але чи знаємо ми, наскільки відчуває Природа нас?»*

Вважайте щастям, що й у земному перебуванні можна привчати себе до істинного поведіння з навколишнім середовищем і ми будемо прийняті ним з усією прихильністю - ми це відчуємо.

Всесвіту подобається тримати рівновагу, щоб ми не втрачали людської подобу, подобається планувати цей нами видимий, здавалось би, непередбачуваний хаос і продовжувати грати з нами, з усіма, в ігри, а коли цей, умовно названий, план чи те, що ми, умовно називаємо, грою, прекрасно сходиться і чудово здійснюється, то тоді ми ці свої творчі дії, як Творця і бачимо візуально в проявах видимих речей, дій, слів і емоційних проявах, як результат нашої спільної гри.

Ми схильні говорити, що це є випадковістю. Так думають і інші. Але випадковостей не буває - є результат нашої спільної співтворчої діяльності зі Всесвітом. Що це за гра? І що, чи хто є наповнювачем цієї гри? – Смысл цієї гри, предмет і гравець цієї гри є ми з вами. Не слід думати пошуковцю, що хтось не приймає участі в цій грі, чи конкретно ви, як читач (випадкового нічого немає – не випадково ви купили цю книгу, чи читаете її в інтернеті – ой не випадково – Бог підлаштував це для вас і саме для вас), але ж у Всесвіті не все так просто робиться і так просто ми не зустрілися в цій грі і граємось за якимось планом, чи готовим сценарієм. Однак знайте і ви знаєте, що в людських можливостях є дописування і внесення змін в свій і інших сценарій життя. Ось так Всесвіт грає з нами, а ми з ним. Він грає з нами з повагою і пошаною, з піклуванням і турботою, з повчанням і спонукуванням до дій, дає свободу в радості і не дозволяє передчасно піти з гри, чи випасти з пісочниці – то і ми так поступаймо і повсякчас виказуємо свою подяку Йому. Бо сама гра буде продовжуватись з нами, чи тимчасово без нас, або ми можемо отримати нецікаві і не улюблені ролі в цій грі. Подумали?

Не думаймо, а входимо в цю гру, приймаємо її правила, то тоді ми можемо з подякою сказати, що життя склалося прекрасно. Приймаймо життя таким, яким воно є, перебуваючи в ролі спостерігача і гравця, бо цей сценарій завжди хороший, бо Суцйий організовує так наше життя, щоб усім було добре. Якщо ми зрозуміли смысл цієї гри і прийняли її умови тепер, то подякуймо Всесвіту, що ми дійшли до цієї стадії, до цього акту і не аналізуємо і не потерпаємо від того, що могли б прожити цікавіше життя. Заспокоїлись, бо це була підготовка до такого усвідомлення, або новий процес переосмислення і застосування нових елементів гри, бо перескочивши зі своєю машинкою в гру з куклами, то ми б ще більше заблукали.

ТВОРЧА ПРАЦЯ - ЕЛЕМЕНТ ЩАСТЯ

Люди часто насильно залучені до якоїсь праці, яка названа ними обов'язком, але таке насильство не призведе до добра. Людина була не готова сприйняти значення праці, їй нав'язаної. Пора людству зрозуміти, в чому полягає істинна готовність і при ній люди стають творцями. В такий великий стан ества можна прийти, коли людина природно визнає красу спрямованою готовністю працювати – чи фізично, чи інтелектуально, маючи від цього радість і задоволення.

Бо хіба хтось із нас захоче трудитись над чимось, що не приносить нам задоволення і радості; а хіба буде в нас творчий порив і наснага до не улюбленої роботи? Життя в радості, любові і свободі залежить не від роботи, а від задоволення від її виконання. Тоді весь творимий предмет насичений позитивом і таким позитивом – добротністю і красою буде насичений готовий предмет.

Нелюбима ж робота, її монотонність, відсутність в ній творчого начала і спричиняє нам гіркоту життя. Подивіться на людей, які сильно заклопотані і досить серйозно ставляться до життя, до всього оточуючого. Ми кожен скажемо, що в такої людини немає любові, що в неї немає серця, бо вона всю

енергію витратила на цю серйозність і напруження, хоча за цю затрачену енергію має чуть більші гроші, але вкоротила собі кількість років життя, загубила друзів, загубила духовні цінності, хоча може проголошувати лозунги про порядність, справедливість і відносити себе до розряду приналежності до певної релігійної традиції, або релігійної особи – так не є. Хоча такий спосіб життя веде дехто в нашому середовищі. Так є. Можливо, тому так нам і творити легше, коли ми себе почуваємо добре, ніж коли нас дещо пригнічує, чи відчуваємо душевний дискомфорт за свій і прийнятий чужий гнів. Чому ми тут згадали чужий гнів, як гіркоту не улюбленої роботи, бо ця наша гіркота своїм негативізмом притягає з простору чужий негатив – це один загальний потік, в який ми самі самовільно неусвідомлено входимо. Творимо з любов'ю і добротою. Доброта і є якісне і творче насичення.

Що ж це за такий наш стан єства в добролюбіві? Слід зрозуміти, що він не тільки містить в собі здійснення добрих справ, але також і вміння захоплюватися добром. Остання умова зазвичай не приймається і залишається незрозумілою, її потрібно розвивати, прищеплювати і виховувати в людях. Тільки захоплення своєю добротою і добротою інших приносить теплоту в серця, наповнюючи простір.

Прояви добролюбіві відкривають безліч подробиць добра, і приємно зворушливих по суті своїй. Так поряд з добролюбівієм пізнається суть зла - ось таким способом ми можемо відторгати, відмовлятися безвитратно від цих негативних енергій. Можна минути багато не зовсім хорошого і пізнати чимало корисних зіставлень, які можуть наповнити серце і душу. Таке наповнення енергією добролюбівіє спасас нас від нанесення образ словом і ділом. Воно є твердою підставою для сходження у пізнанні, і як прекрасно вміти радіти доброті людській. Вмійте бути добрими! Добролюбівіє є відмінність успішної людини! Запам'ятаймо це!

Для чого жити, якщо не творити.

РОЗДАРОВУВАННЯ НЕВИДИМОГО НЕВИДИМО

Вчимося благо-дарити всім, кого зустрічаємо на своєму життєвому шляху в думці, словом, ділом і славословимо всіх як Бога за почуте маленьке позитивне слово в можливому чиємусь монолозі, за побачене чиєсь позитивне діяння, в тому числі і своє – і результат проявиться негайно в наших відчуттях, в наших думках, в наших словах, в наших ділах через споглядання красоти життя, через задоволеність життєвими обставинами. Позитивні маленькі і великі зміни почнуть наповнювати наше життя. Запрошуємо!

Запрошення згадати думкою позитивне минуле, чи помріяти, забажати про щось позитивне хороше в майбутньому, то ми маємо усвідомити, що цю дію думок, візуального бачення і самі відчуття задоволення діють уже тепер, в цей же момент почався потік енергії (сили) в наше єство, яка дає наснагу від минулого і натхнення тепер і в майбутньому нашому. Таким чином, те, що ми творимо в ці хвилини є якраз пошуковою дією життєвої вселенської енергії, яка нам потрібна. І в цю хвилину ми проявляємо готовність прийняти цю енергію. Коли ці потоки нашої емоційної енергії посилаються для з'єднання і ми відкриті для прийняття, то це і є та розмова життя. Нам легко з позитивного минулого (певні слова, певні дії від яких у нас залишилися приємні спогади) прийняти енергію для налаштування на позитив тепер, а задумки про майбутнє (це може бути віддаленість в одну хвилину, чи в один рік...), то воно здійсниться. В такі моменти проходить здійснення всіх добрих побажань і навіть тих, які ми мали протягом життя.

Суть процесу входження в стан задоволення полягає перш за все у відчутті радості за те, що вже маємо і саме в цей момент ми можемо реалізувати свої бажання, потреби і це ще більше наповнює нас любов'ю і добротою. Одночасно відкидаємо сумніви, невпевненість, страх, які можуть появитися в нас із-за відсутності досвіду і які мішають реалізуватись задуманому. Вчимося відчути цей момент і нам дасться змінити своє життя. Завжди так буває, коли щось стає нам неясним чи ми чогось не знаємо, то у нас виникають сумніви. Це якраз Сушій дає нам строк по новому обміркувати свої наміри, чи свої дії.

Бо відчуття такої радості дає відчуття блаженства. Знайте це!

І ми, більш ніж, впевнені, що у нас є такий досвід. Згадайте хоч один епізод, коли ми комусь щось даруємо, або допомагаємо зробити, одночасно споглядаючи за випромінюванням радості в обдарованого, то у нас автоматично збільшується приплив відчуттів радості - це і є відчуття блаженства. У таких ситуаціях нам було приємно подарувати, сказати, зробити комусь і той, інший, від цього зрадив, то ці спостереження і вводять нас в стан блаженства - ми прийняли подяку.

Без всяких повчань люди вміють оберігати предмет ними улюблений. Вони знайдуть оригінально, як заховати його. Вони докладуть старання не розбити і не скалічити улюблену річ. Існує така притча, що люди найкраще вміють зберігати камені і метали, менш рослини, ще менш тварин і всього менше людину.

ЖИТТЯ

Життя є альфа і омега щастя і нещастя людини. Вона має шанс вибору.

Без сумніву знаємо, що кожен бажає бути щасливим і все робить для цього. Одні думають, що воно в кількості грошей, інші - в славі, а ще інші – у входженні до органів влади. Це означене не приносить людям стану постійного задоволення, постійного щастя.

Все ж ми не можемо сказати, що за ілюзіями відсутні будь які енергії. Це ми їх і збираємо, бо не хочемо знати оточуючого середовища з його законами і правилами поряд же з таким незнанням і духовного. Така людина повністю майже заблукала у всьому. Таке розуміння дає нам усвідомлення того, що ми і тільки ми у своїй пристрасі можемо зробити вибір – яким шляхом ми будемо йти в цьому житті. Вибір за нами.

Але наше ество починає все більше втомлюватися від життя, ми втрачаємо здоров'я, перенапружуємося, вільний час сильно скорочується, відносини з іншими погіршуються. Потім знаходить на нас розчарування, яке створює іншу ілюзію – безвихідність. Ми починаємо відчувати, що в нас немає більше сил на це життя. Ми не можемо отримати того, чого хотіли чи хочемо. В наше життя вкрадається ворожість до всіх: тих, хто якимось перетинався з нашими інтересами, чи тільки загальнофоново і до тих, кого ми бачимо успішними і щасливими. В нас починає виростати до них ненависть. Ми, своїм умом, винуватимо всіх в своїх проблемах і не підозрюючи, що все це із-за нашого невміння жити. В результаті багато людей страждає, знаходячись в такому неусвідомленому стані.

Будьте щасливими, і лікар нам непотрібен, і проблеми будуть в радість, бо вони підказують про існування легшого шляху ніж той, який створив проблеми.

Ми не знаємо, що таке щастя і з чим його їдять. Ми не вивчали його, а це основний урок, який має вивчити кожна людина. **Життя так потрібно прожити, щоб життя щасливе творити.** Цього в школах на жаль не вчать і тому, входячи в доросле життя, живуть як би всліпу, навіть не розуміючи, як можна правильно жити. **Весь смисл життя – прожити його щасливо.**

Життя - це і те і інше, або ніщо і все. Воно є і тим, і іншим, або нічим, або всім - це залежить від нас, від того, як ми бачимо його. Ми можемо дивитися на нього, використовуючи негативний ум, і тоді воно здається пеклом. Воно не є пеклом; це тільки наша інтерпретація. Ми носимо з собою своє власне пекло і свій власний рай, і куди б ми не ввійшли, ми входимо зі своїм пеклом і своїм раєм. Рай і пекло - це не двері. Це стан нашого ества і ми з ним, і воно з нами.

Відкидаємо ідею про те, що хтось інший відповідає за наші нещастя і страждання; відкидаємо ідею про те, що хтось інший може дати нам сенс життя. Знаємо, що ми одні і тільки ми творці фактів і подій в яких ми перебуваємо. Просто сприймаємо той факт, що ми живемо один - може бути, в натовпі, але ми живемо один, може бути, зі своєю дружиною, подружкою, будь ким іншим, але і вони теж одні в своїй самоті, а ми один в своїй, і ці самоті не стосуються одна одної, не торкаються одна одної. Вони можуть стикатися поверхнево, як і сама релігійна традиція, як президент з його законами. Ми навіть не знаємо себе, хто може знати нас? Ми не знаємо свого стану самоті, ми не хочемо в нього входити - ми боїмося самі. Краще взяти щось поверхневе: стакан горілки, наркотик, закон, релігійний канон - і втішати себе. Так, ми втішаємо ними себе. Поспостерігаймо за собою. Після моменту прийняття наш ум зосереджений на прийнятому і в нас відбувається розслаблення, нам трошки приємно, а далі знову процес накопичення болю і страждань до наступного прийняття. Це звичайна втеча від себе. Нам просто слід усвідомити стан самоті, увійти в свою самотність без страху, розуміючи, що в житті у нас багато створюється хороших і поганих ситуацій і нам їх необхідно вирішувати по можливості; не вирішимо, то і в цьому не маймо відчаю і гіркоти. Так зникне страх, так зникнуть наші уявні концентрації про проблеми. Так ми будемо бачити себе і все навколо себе ніби з боку і ми усвідомлені цього і нам приємно спостерігати за спокійним ритмом нашого життя. Це важливий момент у житті кожного. Це покаже той званий сенс життя, покаже ту умовність, що ми називаємо шлях до істини, бо саме таке усвідомлення життя і є істинним сенсом нашої місії на планеті.

Навіть більше того, занепад духовного і прогрес негативного в людському суспільстві досягає такого невігластва, що люди не хочуть вчитися бути чутливими, бути спостережливими, бути творчими, бути добрими. І тому більшість людей вважають за щастя ті моменти життя, коли є відсутність проблем, відсутні страждання; чи моменти життя, коли ми досягаємо певних успіхів. Чого ми тверді в такому переконанні, коли ми навіть не вивчали, що таке щастя. Це є штучні замітники чи в крайньому випадку мнимими ілюзіями. Це не є щастям. Це моменти, коли людина має можливість усвідомити, що насправді є щастям. Тобто відчуття майже ті ж само, що ми відчуваємо в стані щастя. Різниця між ними в тривалості, усвідомленості і можливості прийняття і перебування в означених станах. Дійсний стан щастя

приймається і поселяється в нас уже, як усвідомлений і є станом буття.

Кожна людина хоче прожити своє життя в щасті і вона докладає найбільше зусиль, умінь для цього. Всі намагаються бути любимими і люблячими, хочуть взаємоповаги і гармонійних взаємовідносин, успіхів і досягнень. Ніхто ж не хоче проблем, страждань. Але, як показує життя, що не всі знають, як це слід робити і як цього досягнути. Та не всі і розуміють - що, які дії, які відчуття сховані за цими словами: щастя, успіх. Хоча в цих словах різне змістове наповнення і відмінні енергії. Наприклад, хороша робота, велика зарплата, повага, популярність ... все це дає відчуття задоволення, відчуття щастя. Все це означене є зовнішнім проявом для інших. Для нас воно може теж так може бути, як певні досягнення і результати, але може і не бути. Може бути, але якою ціною воно нами досягається, чи не вводять такі речі в наше ество внутрішній конфлікт? Тобто це не є постійним нашим станом. Другий приклад, коли ми бачимо впливову, багату, знамениту людину, то ми говоримо, що вона щось досягла в своєму житті, вона успішна, але ми не можемо сказати про неї, що вона щаслива. Стан щастя може визначити тільки сама людина. Стан щастя підтверджується внутрішніми відчуттями радості, легкості виконання роботи, добродіяннями ... Це стан благості, який поширюється в оточуюче середовище виплескується з нас, входить в нас у цих означених проявах. Ми в такому стані завжди успішні – і це підтверджено життям і тисячолітніми дослідженнями. Ми можемо не досягати певних суспільних успіхів і можемо бути щасливими. Щастя – це мир душі, це постійне відчуття цього миру Духа, це блаженство.

То чи завжди успіх передбачає щастя? Так не є. Тому часто виникають проблеми і ці проблеми людей в тому, що вони обидва ці поняття уподібнюють, або можуть міняти місцями до тих чи інших проявів чи відчуттів. Так не є. Тут також спостерігається тонка відмінність, як ми розглядали змістове наповнення і розуміння в обході слів: секс і любов, які як би дають однакові відчуття, але зовсім є різними по застосуванню і призначенню. Так і тут. Успіх дає можливість бути задоволеним результатами і досягненнями ми маємо ті ж відчуття піднесеності, радості, ейфорії до творчих починів. Саме цими усвідомленими успіхами Сущий нас повчає і направляє на шлях пізнання щастя. Подібні відчуття, коли ми знаходимося в стані щастя. Але між ними є відмінності. Щастя це внутрішній наш постійний стан і ми в такому стані ці відчуття передаємо іншим добротою, щирістю, допомогою, радістю, умиротворенням і душевним спокоєм, тоді як успіх так не проявляється в діях і він короткочасний. Природа успіху в тому, що він в більшості випадків є творінням ума, а ум не зупиняється і, досягнувши успіху в одному, тут же шукає нову мету для того, щоб скерувати себе, тіло на досягнення мети – кінцевого результату ми не можемо знати і не можемо знати, чи досягнемо цієї мети. Тобто можливий новий успіх, а може бути і розчарування з великою кількістю проблем і страждань. Розуміємо, що це не є заборона чи нагнітання страху – ні. Навіть коли наш ум у своїй суті веде такою дорогою, то це теж прекрасно, бо тільки так пізнається істина. І в таких устремліннях наш ум в кінці кінців приведе до стану щастя. Це досить близько.

Але тепер скажемо, що коли при досягненні успіху, нас покидають ці відчуття, то тут небезпечний фініш для нашого ества – і для душі, бо зупиняється розвиток із-за того, що ум страждає від припинення отримання таких відчуттів. Людина не так страшно страждає, коли вона вся в постійних проблемах, але коли людина досягнувши успіху, відчула ці прекрасні переживання і тут раптова зупинка, то це досить неприємно – втрачати відчуття щастя. Не розчаруємося, бо це тільки підказка того, що ми можемо пізнавати успіх і можемо пізнавати щастя – вибір за нами. І це буде прекрасно, коли цей вибір усвідомлений. Візьмім за правило: ніколи не пригнічуймося від своїх проблем, а вчимося їх пізнавати і вирішувати усвідомлено. Вдалость зрозуміти, що дана проблема є нікчемною, або розуміння нашої неможливості її реалізувати, то це є підказкою непотрібності витрішувати проблему в її кінцевому варіанті, як мети, то дозволяйте собі порадіти, що з таким підходом вивчення суті проблем, ми входимо в щасливе задоволення від розуміння і це ще є певна наша підготовка позитивних енергій щастя в майбутньому собі, дітям і оточуючому середовищу.

Щастя приходить в нас разом з любов'ю і добротою. Це такий наш стан, коли ми з усіма знаходимося в гармонії, в добрих відносинах, хочемо жити для себе і для інших. Коли ми навчимося радіти чужим успіхам і досягненням, то ми тим самим відкриваємо для себе можливість також бути успішним і щасливим. Такий наш стан нагадує нам стан тихого внутрішнього щастя і блаженства. Тут одне пояснення має бути доречним, коли ми навчимося жити для інших, а не як інші, то це буде квантовим стрибком в нашому житті в сторону позитивних змін. Щастя не є стан нічого не роблення, а навпаки – це досить творча діяльність. Це відчуття дарування комусь любові, радості, доброти і водночас постійне прийняття їх в своє життя. Це процес постійних позитивних змін. Однак застережемо, що проблеми і страждання даються нам посильні, тоді ж коли ми знаходимося в стані щастя, забувши про все на світі, влившись в океан розкоші і насолоджень, то тут наш ум уже в своїй жадібності і можливостях, які

появилися, хоче схопити все. Ум уже не може зупинитися – це явний шлях ества до деградації.

ЕНЕРГІЯ ЧИ ЖИТТЄВА МОЧЬ

Як же можна бути щасливим? Що для цього слід робити? Можливо Вам дасться відповідь при читанні цих книг. Бо так чи інакше впираємося в питання – де брати енергію, силу для змін в житті в кращу сторону. І вже читаючи ці рядки і навіть в бесідах з людьми, переконуємося, що багато знають, що для того, щоб бути щасливим, добрим, багатим, то необхідно нам в першу чергу мінятися в кращу сторону, починаючи очищуватися в думках, словах, діях від негативу в нашому житті і по трошки починаючи творити позитив в собі, в оточуючому просторі.

Досить прикро, що ці знання в людей проявляються, як інформативні знання, а фактично вони сплять в нашому естві і ми не усвідомлюємо якими ми володіємо енергіями навіть для того, щоб бути щасливими. Знаймо, що бути щасливим не може бути метою життя – це має бути стан ества, як джерело цього щастя.

Ми живемо і вчимося жити без шкоди собі, іншим і Всесвіту. Це один варіант, а інший в тому, що забажавши і почавши створювати фантазії, вишукувати факти, які посприяють у вирішенні бажання, то ум наш починає наповнюватися варіантами і Всесвіт підключає свою енергію в допомогу реалізації наміру, тільки встигаймо її прийняти, уже вміючи бути готовим до прийняття. Ми усвідомили. Це прекрасно. Ми усвідомили, що у своєму житті досягли великого, або зуміли прийняти самий мінімум, то не забуваємо благо-дарувати, бо, перебуваючи в стані благо-дарування, ми маємо можливість відчувати і відчувати постійно цю радість. Якщо ми не дякуємо, то у нас з'являється незадоволеність отриманою частиною достатку, бо нами опанувало бажання мати більше. Зупинимося і усвідомлюємо, бо це призведе до втрати і тієї отриманої частини.

Даємо, приймаємо з подякою без всіляких зобов'язань, залежності, користюлюбства з обох сторін і без горечі приниження. Приймаємо як належне нам по життю і дякуємо Вселенній, тобто Всім, тобто Суццюму, тобто тим енергетичним потокам, які є суттю, смыслом життя-буття і тим, хто передав. Віддаємо зі скромністю, без зверхності. Жадібність нищить радість. Радість народжується від того, що у нас є що дати і ми даємо. Перевірте на собі.

Притча у викладі Ошо.

«Одного разу це сталося. Я був в Джайпурі, і вранці до мене прийшов один чоловік і сказав:- Ти божественний.

-Ти правий! - Сказав я.

Він сів поруч, і прийшов інший чоловік, який був проти мене, і він сказав:

- Ти майже диявол!

- Ти правий! - Сказав я.

Перша людина трохи стривожилася. Вона сказала:

- Що це означає? Ти сказав мені: «Ти маєш рацію», і цій людині ти теж говориш: «Ти маєш рацію»?

Ми не можемо обидва мати рацію.

Я сказав йому:

- Не тільки ви обидва - мільйони людей можуть мати рацію, кажучи про мене, тому що, що б вони не говорили, вони говорять це про самих себе. Звідки вони знають мене? Це неможливо - вони ще не знають навіть самих себе. Що б вони не говорили, це їх інтерпретація.

- Тоді хто ж ти? - Запитала ця людина. - Якщо це моя інтерпретація, що ти божественний, і його інтерпретація, що ти диявол, хто ж ти тоді?

- Я - це просто я. У мене немає інтерпретації щодо самого себе, і не потрібно. Я просто насолоджуюся тим, що я це я, що б це не означало. Я щасливий тим, хто я є».

Дехто приймає життя таким як воно є і в подяках продовжує жити і трудитися. Зранку дякуємо Богу за дарований нам день і налаштовуємось до усвідомлених дій протягом дня. Вечором благодаримо за все позитивне і негативне, що сталося за день, який минає. Не пропускаємо думкою негативного, бо і воно дає поштовх для з'єднання з Суццим. Це сказано образно, а за цим має бути дія. Задіюючи себе творчою роботою, то робота сама родить думки про роботу, чи про події і факти, які близько по духу до роботи. Так ми даємо поживу для ума новими думками. Саме так ми можемо змінити хід думки.

Щаслива людина на перших порах в багатьох випадках стає сонною, спочиває на лаврах від легкоти відчуттів, може забувати свою сутність, свого Бога. Не покладайтесь у цьому на ум і тіло. Щаслива людина отримує більше енергії і старайтесь передати іншим і до тих пір, коли це будуть не старання, а передача у відчуттях радості. Славословте Суцце у всіх його іпостасях: Всемиловитий, Всемогутній, Всеумудрий, Всезнаючий, Всеширий, Всевишній, Всеблагий, Вседобрий, Всерозумний, Всещасливий (в-

се: в собі щасливий)... . Це є ми і ми так розуміємо його прояви. Тільки через спокій ми приходимо до нього, залишаючи спогади, страх, злобу, жадобу, діла, слова, думки і т.д. за дверима буття через усвідомлення благості.

Ми і у важкі дні знаємо, що енергія з'являється з радості і подяк, бо вони є особлива мудрість. Ця мудрість дозволяє притоку енергій в наше єство по двох ознаках: по перше радість і дяка за позитивне вирішення проблем дозволяє нам бути відкритим для прийняття позитиву і далі; по друге ввійти в стан радості при негативному вирішенні проблем дає усвідомлений пошук позитивних моментів і водночас цим дається усвідомити нам підказку, що ми у вирішенні проблем на невірному шляху, а в підсумку дякуємо за таке усвідомлення, яке і дозволяє нам і далі бути відкритими для прийняття позитивних енергій. Істинно так, бо радість маємо помічати в усьому навколишньому, потрібно її розпізнати і усвідомити.

Таким чином зрозумівши ці підказки в помилках, зрозумівши їх причину того, що нас спонукало зробити їх, то ми не зробимо їх знову. Розуміння суті допомагає бачити підказки перш ніж перед нами виникне ситуація в повторенні помилок. Ми маємо для цього енергію й розуміння - це нас звільняє. Просто треба побачити причину, чому суспільство руйнувало нас. Ось у чому вони завдали нам шкоди, але й допомогли усвідомити цю ж шкоду при читанні тепер же. Ми маємо таку можливість перервати цей негативний ланцюжок завдяки їм. Починаємо з того, що ми пильні й усвідомлені, то і ми будемо щасливими. А щаслива людина це не насильницька людина, а досить добродійна.

В кінці кінців, ми маємо право бути щасливими, як і всі цього хочемо, а дехто входить в цей стан... Пробуємо. Для цього не потрібно великих зусиль, напружень, а навпаки – спокій і любов дає нам достатньо енергії, щоб наше життя було квіточкою – нас милувало і когось. Навіть дивно те, як деякі люди борються за квадратний метр землі, женуться на край світу за довгим рублем, аби купити машину ... (перечень досить великий), але тільки не за тим, щоб наповнити наше життя любов'ю, щастям, радістю, добротою.

Хоча є і такі. Бо це, можливо, єдине що ми маємо шукати в житті, бо інше носить тимчасовий характер. Пізнавши відчуття любові, щастя, радості, миру і спокою, то ми цього не забудемо протягом життя і з довірою несучи їх, то тоді ніякі обставини нам не будуть перешкодою. Чого ми хочемо, то це бути щасливими. Тобто ми хочемо на перших порах звільнитись від тих стаждань душі, які є в нас, із-за відчуття втомленості від життя, із-за відчуття непотрібності нікому, у відчутті розчарувань і думок, що життя нам нічого не пропонує в перспективі, від чого ми б мали задоволення. Відчуття відсутності щастя і є тим усвідомленим стимулом для зрушення з місця, це і є рушійною енергією в пошуках шляху до радості.

Сущий послав душі на Землю для радості, для щастя, а не для пролиття сліз і самопригнічення, не для злоби і вбивств. То передаваймо йому теж те, що можемо - доброту, милосердя, радість. Що за празник без душі. Так не буває. Празник – це радість життя. Радість і виходить тільки з душі, але ніяк не з ума, не з тієї інформації, що дехто її знає більше, дехто менше, але празник радості всі відчувають. Відчуття прийшли, то розширюймо їх. Це є наша потреба. Відчувши імпульс і беремо його відкриття за істину, рухаючись далі по життю.

Адже навіть єдине зітхання вже приносить оновлення сил. Кожна людина може стежити за станом своєї психічної енергії і показником її задовільного стану є наша добродушність та пошана до всіх. «Любіть один одного» - ця благо-творна заповідь дана мудро. Ніщо не може краще любові гармонізувати психічну енергію. Вона направить нас на споглядання краси і доброти і на їх творіння. Дуже показово, що духовна енергія поновлюється в основному і насамперед відчуттями, але не фізичним відпочинком. Бажаймо всім любові і творімо самі любов, то вона наповнить інші життєві ніші прекрасними відчуттями, прекрасною роботою, прекрасними зустрічами, прекрасними успіхами ...

Недостача любові дає можливість існувати, але не жити. Якщо в людини є любов, то вона не пошле людей на війну, маючи можливість вирішити проблему іншими способами.

Якщо ми протягом дня не сприймаємо любові, краси, доброти і не даруємо їх флюїди в думках, словах, справах, і в стані радості не посилаємо їх в простір, в предмети, виготовлені нами, то життя набуває механічних дій і воно подібне на сам механізм, але далі ще гірше - ми входимо в стан зневіри, туги, смутку. Сумовиті люди затемнюються бідами і горем. У цьому похмурому покриві вони не можуть побачити радість. Через павутину печалі люди сліпнуть і втрачають сили. Не можуть вони допомогти собі. Мабуть ніхто і ніколи не говорив людям про шкоду зневіри. Неможливий рух в зневірі.

Присвятивши себе стягнню духовних якостей, можна покращувати свій психічний стан, можна

покращувати свій матеріальний стан... І це не вигадка. Прийняття позитивних духовних енергій дозволяє приходити в наше життя позитивним матеріальним змінам. Цим може займатися кожен, неважливо, молодий він чи старий, чоловік чи жінка, багатий чи бідний. Деякі Душі проходять до цього дуже тривалий шлях знань в безлічі тілесних життів до возз'єднання із загальним Духом-Океаном, а деякі пізнавши Любов приходять швидше. Тому наповнюючи свої дії, слова і помисли любов'ю, ми допомагаємо іншим зараз і через них собі в своїх відчуттях радості і доброти. Це шлях всіх і тільки усвідомивши це, кожен має можливість почати пошуки цього шляху. Сприйняти все це умом важко, бо він вимагає доказів і фактів, навіть може перешкоджати організації зустрічі з таким же пізнаючим. Якщо ми говоримо, що змінився на краще наш добробут, то саме завдяки позитивним змінам духовних якостей людства. Якщо ми сьогодні в основній масі пресичені матеріальними статками і багато можуть підтверджувати про занепад божественних якостей (любові, радості, доброти, пошани, поваги, терпеливості ...), то будьмо певні, що за цим гряде занепад і матеріального. Коли? Це в нас час вимірюваний, а для суцього так не є. Тепер ми пізнали напрямок руху енергій розвитку людства, то будьмо свідомі того, як нам потрібно жити тепер і далі.

В ДУХОВНОСТІ МИ ЧЕРПАЄМО ЩАСТЯ

Знаємо, що кількість матеріальних благ пропорційно залежить від наявності духовних багатств. Вміємо ми їх надбавати, то і вони приходять в наше життя в матеріальних речах, чи в наших відносини. Коли ми приймаємо життя таким як воно є і далі в спокої трудимося во благо, то навіть легкість ліквідації деяких негативних явищ в нашому житті є ознакою присутності позитивних.

Всі хочуть спокою, чистих і добрих відносин до них. Але проблема сьогоднішньої цивілізації в тому, що небагато таких, які устремляються міняти себе в кращу сторону. Найчастіше люди, перебуваючи втомленими від всіляких негараздів чи знаходячись в істотній задоволенні, думають, що будь які устремління до духовного є марнотую, погоджуючись з своїм визначеним фатумом, або думають, що досягли досконалості у своєму розвитку. Деякі вважають себе ідеальними особистостями (такого стану ніхто не може досягти, навіть стілець, бо він відчуває періодичну в ньому потребу і отримує енергію задоволення від цієї востребованості), а тому чекають, коли інші стануть кращими. Така природа вічкувальної позиції. Це пасивна позиція. Людина в своїй природі діяльна; в хорошому розумінні чи в негативному прояві. Така позиція ума і дає такі ж плоди – людина навіть не задумується, що над покращенням якості свого життя слід працювати. Одні плывуть за течією, інші вишукують зовнішні подразники для виділення зі своєї сірої маси, не розуміючи того, чого в житті відбуваються такі речі, які вони пояснити не можуть і намагаються від них позбутися. Випадкового в житті не буває – все що відбувається несе в наше життя щось краще. То вчимося приймати ці постійні випадковості з розумінням і усвідомлено приймати ці підказки.

Чи багато з нас знають для чого бути хорошим, добрим, для чого людині духовність і благочестивість? Однак, майже всім подобається бути поряд з добрими, хорошими, порядними, правдивими і совітливими людьми. Давайте питаємо себе: «Чого ми самі не намагаємося такими бути?» А жити так – це жити праведно. Жити по правді, по справедливості допомагає розширювати свої можливості на творення позитиву у всьому. Правдивість починається з доброти. Коли наші бажання направлені на те, щоб творити добро, а наші потреби виходять зі справедливості, то це є хорошою основою для вирощування правдивості. Доброта є такою якістю, яка приходить в нас разом з душею, яка передбачає чутливість до інтересів інших, м'яке серце і чистий ум. Завдячуючи цьому, людина отримує здібність проявляти доброту. Саме так. Від умоналаштованості залежить чистота чи грязнота нашого ума. З грязними помислами і діями добродіяльним неможливо бути. Чим чистіша душа, чим чистіше ум, тим щасливіша людина, а звідси народжується бажання ділитися цими якостями, дарувати їх. Така доброта в дії. Це така здатність людини віддавати радість.

Це такий вже стан нашого ества. Бо дійсно щаслива, добра людина завжди правильно приймає і критику, і похвалу, і гнів, і добродіяння. Наприклад, гнів ним розуміється, як підказка нашому уму для очищення від об'єкта гніву на прохання нашої душі; якщо це похвала, то саме ці похвальні якості та людина, яка побачила і сама ж ними володіє, тобто вона теж добра. І так вона розглядає будь яку ситуацію, факт, відносини і діяння, тобто вона розглядає їх зі знанням, вмінням. Однак це не означає що вона повністю у всьому покладиста і всепрощаюча. Вона знає, що на зло вимагається справедлива відповідь. Коли ця відповідь чи дія є справедливими, то об'єкт нашої уваги не матиме обиди. Крім того, виходячи з доброти своєї, правду можна говорити тоді, коли вона не турбує умів інших, але коли є така потреба во благо для забезпечення наплодження великого зла, то проходити мимо Духом не допустимо. Наприклад, ми допомагаємо звільнитися від капкана людині, не знаючи того, що саме для неї він поставлений для недопущення здійснення злих намірів. Дух оберігаючий.

Душа, перебуваючи в тілах, організмах, із життя в життя устремляється в досягненні одвічної справедливості. Саме справедливий спосіб життя дає нашому еству знаходитися в стані щастя і умиротворення.

У людей добро зазвичай не діє через невміння творити його і через невміння його приймати і тому сприймається як бездіяльне і неіснуюче. Вони не можуть зрозуміти природу механізму, як добро може витіснити зло і тим самим припиняючи його існування у своєму житті. Між іншим, усвідомлений ум, який пізнав жорстокість, здобуде можливість пізнати всі зерна добра і закінчить свій шлях у великодушності і любові. Ми самі знаємо, що найвірніший шлях є шлях дружелюбності. Згадаймо, такі небезпеки, коли ми іноді їх минаємо дружелюбністю. І серце свідчить, що саме дружелюбність допомогла у найважчі години, бо може бути, що ми навіть не знаємо меж та розмірів таких небезпек, але дружелюбність незримо також нас вводить у стан миру та злагоди. Дякуємо за таке розуміння ситуації!

Діти радіють всьому, бо саме у всьому (листяку, собаці, хмаринці), вони бачать божественне, а ми все сліпнемо своєю серйозністю, своїми нереалізованими клопотами і бажаннями, але ж ми такі ж діти Божі, як і вони – тільки старші тілесно. «Життя - гра» - хтось сказав, і це є правда. Більше граймося з дітьми (з ким поведешся, того і наберешся), сприймаймо світ дитячими очима. Цим часто займаються дідусь з бабусею. Це теж частково допомагає їм повернутися до першоджерел і задуматись над питанням – для чого ми покликані на цю планету, і як істота духовна. На сьогодні це актуально, на сьогодні це назріла потреба кожного і всього людства. Це шанс, разом з дітьми бути ближче до своєї суті. В нас є можливість повернутись назад і по новому подивитись на сенс життя. І тоді щасливий кожен, і вся родина. Суспільство скаже в пристрасі, що така родина ненормальна (а що таке норма в щасті?), але ми щасливі, ми радіємо життю і в цьому його і наш смисл. Щаслива людина благосна, вона перебуває в гостях у Бога, а Бог в ній. Бог є небесною вершиною щасливого буття. Вселенна є енергією, яка вирує в нас і цей стан нашого ества ми називаємо щастям.

«Якось один чоловік повернувся додому пізно з роботи і як завжди втомлений, роздратований, але звернув увагу, що на нього в дверях чекає п'ятирічний син.

- Тату, можна у тебе щось спитати?

- Звісно, що сталося?

- Тат, а скільки ти отримуєш зарплати?

- Це не твоє діло! – збурився батько. – А взагалі, навіщо це тобі?

- Просто хочу знати. Будь ласка, ну скажи, скільки ти її отримуєш за годину праці?

- Ну, загалом, 500. А що?

- Тат...- син подивився на нього знизу вверх дуже серйозними очима. - Ти можеш мені позичити 300?

- Ти питав тільки для того, щоб я тобі дав гроші на якусь безглузду іграшку? – закричав той. – Негайно марш до себе в кімнату і лягай спати!... Не можна ж бути таким егоїстом! Я працюю цілий день, сильно втомлююсь, а ти себе так нерозважливо поводиш.

Дитинка тихо пішла до себе в кімнату і закрила за собою двері. А її батько продовжував стояти в дверях і продовжуючи бубоніти в злобі на прохання сина. «Та як він посмів питати мене про зарплату, щоб потім попросити грошей?»

Однак, переходя він заспокоївся і почав розмірковувати: «Може йому дійсно щось важливе потрібно купити. Та, біс з ними, з тими трьома сотнями, він же ні разу ще не просив у мене грошей». Коли він зайшов у дитячу, то його син був вже в ліжку.

- Ти не спиш, синок?

- Ні, тату. Просто лежу, - відповіло хлопчєня.

- Я, здається, досить грубо тобі відповів, - сказав батько. – У мене був такий тяжкий день, і я просто зірвався, пробач мені. Ось тримай гроші, які ти просив.

Хлопчик сів на ліжку і посміхнувся.

- Ой, таточку, дякую! – радісно вигукнув він.

Потім він заліз під подушку і дістав звідти ще декілька пом'ятих банкнот. Його батько, побачив, що в дитини є гроші, знову розізлився. А хлопчєня зложило всі гроші до кучі, ретельно перелічило купюри, а потім знову уважно подивився на батька.

- Для чого ти просив гроші, якщо вони у тебе вже є? – пробурмотів той.

- Бо у мене не вистачало, але тепер якраз достатньо, - відповіла дитина.

- Тату, тут рівно 500. Можна я куплю одну годину твого часу? Будь ласка, прийди завтра з роботи раніше, я хочу, щоб ти повечеряв разом з нами».

Ми є тільки частинкою Всесвіту, але і ми вийшли з нього. Суть нашого перебування тут, бо щоб ми не робили, в тому, - це бути щасливими... Бо немає нічого більш важливого, чим людське щастя... в стані

якого ми є творцями. Ми наповнюємо себе і Всесвіт щастям, радістю..., тобто тими духовними якостями, які ми означили словом – Духовність.

І якщо ми прийшли сюди не для того, щоб щось виправляти чи переробляти, то як же взнати, наскільки успішно складається наше життя на Землі? А цим питанням людина задається постійно і навіть перш ніж вишукувати смисл свого перебування тут. Ми думаємо, що успіх вимірюється числом певних досягнень, чи кількістю придбаного майна, але з часом ми деколи приходимо до думки, що здоров'я, багатство, відношення з іншими людьми, чи фізична досконалість — зовсім не те, що може зробити нас по-справжньому щасливими і фактично успіх і дійсний стан речей визначається тільки відчуттями тієї радості, яку ми отримуємо протягом життя від стану здоров'я, від стану достатку, від хорошої сім'ї і від хорошого трудового колективу, від хороших сусідів, від споглядання на красивий ніс, на прекрасну талію.

«Бог зліпив людину з глини, і залишилася у нього невикористана її частина. Що іще зліпити тобі? – спитав Бог. Зліпи мені щастя, - попросила людина. Нічого не відповів Бог, і тільки положив людині в долоні залишок глини. ...???».

... і ми все життя ліпимо своє щастя, любов, милосердя, гординю, зависть, злобу, гнів ... - все, хто що може і все, хто що хоче, чи потребує.

Дозволяймо собі бути Богами в реальних проявленнях благих діяннях. Перестаньмо літати в своїх умах і ділах Богів – просто самі будьмо Богами. Дозволяймо собі радіти в щасті, усвідомлюючи це. Дозволяймо собі турбуватися про близьких, знайомих і не знайомих. Дозволяймо собі БУТИ і радіти Життю. Саме такий стан щастя дозволить нам поміняти свій підхід, свої погляди до всього, що оточує нас, то поміняються всі обставини навколо нас. Просто робимо добрі справи і не думаймо, і не очікуймо нагород, то таке наше усвідомлення дає нам розуміти цей процес і можливість так діяти в житті. Не намагаємось змінити оточуюче середовище, а усвідомлюймо те, як навчитись поміняти себе і наше оточення вимушене буде підлаштовуватися під прийнятий нами новий стереотип поведінки. Будьмо мудрими, будьмо сміливішими в свободі дій. Не біймося відстоювати свої правдиві і справедливі погляди і утверджений життєвий досвід навіть тоді, коли вони суперечать поглядам, традиціям і правилам тих людей, які знаходяться рядом по життю. Людська Мудрість приходить в Життя від Любові і Щастя, але аж ніяк не від горя, злоби... Мудрість це є система сприйняття відчуття правди в поєднанні зі знаннями і досвідом. І така мудрість завжди нас буде вести в ту сторону, до тих людей, до тих справ, які дарують нам щасливе життя-буття. Завжди певні індивідууми починали великі добрі справи, а лише потім до них приєднувалися тисячі, мільйони.

СМИСЛ, - ?!

А признаємося собі, та це і ні для кого не секрет, що кожен хоче щасливого життя. Але що таке щастя? Що воно собою являє?

Що таке щастя? Друга сторона його – нещастя чи страждання. Нам потрібен фон, щоб бачити щастя. Кожен наш досвід в розумінні духовного і приходить саме до нас на основі бачення фону, попереднього фону.

Зрозуміймо, що смисл нашого фізичного життя на Землі — творити і отримувати від цього радість. Ми тут не для того, щоб виправляти чи спасати цей світ, але саме в стані творення і задоволення ним, ми виправляємо цей світ, ми наповнюємо його по крупинках любов'ю, щастям, добротою і достатком. Саме такими діями ми і прилучаємося до спасіння миру.

Надбавачі духовної енергії, яка є позитивною, і потоки такої енергії практично не перетинаються з негативною, хоча в житті ми часто ці прояви бачимо і чуємо і навіть робимо негатив, то тільки наше усвідомлене розуміння таких явищ і дає шанс для очищення і вказує шлях нашому єству до духовного очищення і розвитку. Адже на протязі одного життя не так просто пройти шлях духовного розвитку і ввійти в той стан духовних енергій, який ми називаємо царство Боже, як чисто умовне визначення.

Така духовна енергія душі вже не повертається в тіла, предмети, хоча завжди спілкується з нами в наших думках, допомагаючи будувати наші вислови і дії. Це вже ті енергії Космосу, це стан таких енергій Душі, Духа, які ми називаємо - Бог. Той хто рухається по такому шляху знає і нам дано таку інформацію, що їх духовна міць збільшена настільки, що на них покладається і відповідно великі труди в підтримці рівноваги у Всесвіті. Але ці труди їм в радість, що позиціонується нашим умом, як царство Боже. Бо відчуття такої радості дає відчуття блаженства. Знаємо це!

Якщо подивитися на дерева, на птахів, на зірки ... в усьому сяє неймовірне щастя. Здається, блаженство - єдина умиротворююча енергія, з якої виткане існування. І тільки в людині ми спостерігаємо

свої прояви незадоволеності. Так і в інших. Ми нещасні. Але ми можемо бути щасливі. Для цього в людини є свідомість і є можливості, а в своєму пристрасному житті ми можемо вибирати - жити в радості і щасті, або знаходитися в стані нещасної людини.

І ми, більш ніж, впевнені, що у нас є такий досвід. Згадайте хоч один епізод, коли ми комусь щось даруємо, або допомагаємо зробити, одночасно споглядаючи за випромінюванням радості в обдарованого, то у нас автоматично збільшується приплив відчуттів радості - це і є відчуття блаженства. У таких ситуаціях нам було приємно подарувати, сказати, зробити комусь і той, інший, від цього зрадів, то ці спостереження і вводять нас в стан блаженства - ми прийняли подяку без слів. Вчимося самі такі подяки творити, випромінюючи щастя-радість при отриманні дарунків від людей, від природи, від речей і роботи - вони подарують і нам таку ж приємну подяку. Вчимося одночасно дарувати думками, словами і діями людям, природі, речам і роботі це щастя-радість, перебуваючи в цьому стані щастя- всім своїм еством.

Якщо ми твердо вирішили допомогти іншим в пізнанні щастя і це почало формуватися в нас, як смисл нашого життя, то ми в кінці кінців зрозуміємо, що для цього нам слід самим перебувати в стані щастя, щоб могли вчити своїм прикладом поведінки і своїм енергетичним станом. Здавалось би в наявності певний абсурд, суть якого полягає в тому, що щастя для себе ми не зможемо досягнути, не допомагаючи в цьому іншим. Виходить так: якщо ми хочемо допомогти в цьому іншим, то одночасно ми входимо в цей стан щастя самі. Тобто, саме ця допомога і допомагає нам. Ввійшовши в стан щастя, то ми уже в змозі почати робити те, що хотіли спочатку. Саме в цьому природа можливості творіння позитиву і спосіб отримання собі. Про це ми неодноразово нагадували, що хороші посили, побажання, благодаріння слід починати тоді, коли самі знаходимося в стані щастя і радості думкою, словами. У випадках, коли ми споглядаємо природу, щирю посмішку дитини і до нас не приходять психічне розслаблення; коли ми не можемо замилуватися, то у нас не зародяться приємні відчуття, ми не відчуємо блаженного піднесення, і тоді констатуємо, що наш день прожитий зовсім надарма. Тільки, коли ми наповнюємося, ні з чим не порівняльну, тихою радістю і умиротворення, то це ознака того, що ми повністю усвідомлено знаходимося в Бозі.

Для входження в стан щастя слід починати нам об'єднуватися на основі довіри і любові, співробітництва духовного і суспільно-матеріального, з самих простих конкретних справ на фізичному рівні, які нам посильні і ми маємо можливість їх реалізувати прямо з цього моменту.

Тільки в тому випадку, коли ми даємо Богу можливість діяти через нас, то Бог застосує цю можливість. Наша Душа є поводитирем нашого ества про дорогах життів, по космічних дорогах аж до з'єднання зі всесвітнім духовним океаном. Цей внутрішній зов є лише початком цього шляху. Усвідомлене стягання Духа підсилює наші устремління. Суцый потребує нас таким, яким ми є, аж до прийняття в своє лоно. Ми не маємо можливості торгуватися з ним, хоча деколи в своїй неусвідомленості, йдучи на поводу розпустного ума, наше ество так прив'язується до земних предметів, до своїх суспільних статусів, що робить спротив під будь якими приводами відторгуючи направляюче устремління до духовних подвигів і часто задовольняючись у цій деградуючій пустоті, марнуючи своє життя і душу, забруднюючи життєвий простір іншим своєю поведінкою.

«Жив-був лавочник. Торгував він мідними і срібними тарілками, блюдами і кувшинами. Посуда красива, дорога, відвідувачі солідні. Два-три покупці за день - ось і достатньо, щоб за місяць виходив прибуток в тисячу дирхамів. Час, який залишався лавочник курил кальян, дрімав в тишині, або розглядав прохожих.

І все було б добре, але на душі у нього було якось незатишно. То раптом вколе думка про недавню пожежу на східній частині ринку, то згадається, як серед білого дня пограбували лавку знайомого ювеліра.

Він розмірковував: «Хвала небесам, часи тепер хороші. Війни нема, падишах мудрий, торгівля процвітає, городяни багатіють. Але розкіш не буває вічною, в одну мить все може змінитися - і люди почнуть мріяти про шмат хліба, а не про покупку срібного кувшина. Не дарма говорять, що умний чоловік не стане тримати всі гроші в одній кишені».

І вирішив він з обережності завести ще одну лавку - бакалійну. Борошно, цукор, крупа - ось що потрібно всім і в будь який час. Та і грошей дві лавки принесуть набагато більше. Була тисяча - стане дві.

Правда, поки приходилось більше витратити. Новий товар і сама лавка обійшлись недешево. «Але так завжди буває спочатку, - сказав собі лавочник. - Тільки глупа людина надіється получитьи щось із нічого».

Бакалійним ділом він ніколи не займався, тому потрібно було взнавати, по яких цінах торгують інші торговці, вивчити і перейняти різні торгові хитроці, та йще наглядати за приказчиком, якого він

посадив у нову лавку. Відомо, що навіть самий чесний робітник, залишений без нагляду, уже через місяць перетворюється в страшиного негідника.

Потім лавочник подумав, що не помішає відкрити заодно м'ясну лавку. А щоб не платити перекупицям, найкраще - це завести власну скотину. Тому він купив отару овець і стадо корів, а в найближчому селі - землю під випас.

Власних грошей на нові придбання йому не вистачало, він вліз в борги. Турбот також прибавилось. Цілий день він бігав від однієї лавки до другої, а через день їздив в село - худоба вимагала постійного догляду.

Але справи йшли неважно. Частина борошна і круп з'їли миші прийшлося витратитися на ремонт складу. Половина корів здохла від невідомої хвороби, але лавочник підозрював, що причиною був поганий догляд. І від торгівлі поки не було ніякого прибутку. І то сказати: лише вийде він з лавки, як приказчики, знаючи, що він вернеться не раніше вечора, тут же впадали в такий кріпкий сон, що своїм хрипінням відлякували всіх покупців.

Через півроку лавочник полічив прибутки. Дивно, але виходила та ж тисяча дирхамів! Зате він втішав себе думкою, що маючи цілих три лавки, не беручи до уваги скотину, він може більше не боятися ймовірних бід.

Але бажаний спокій не приходив. І тоді він вирішив в добавок до лавок завести ще майстерню по виготовленню срібної і мідної посуду. Тоді йому не прийдеється платити за поставку товару, він збереже кучу грошей, але головне - і сам стане оптовим торговельником.

Поскілки вільних засобів у нього давно не було, він заложив свої лавки, купив срібла і міді і найняв кращих майстрів.

Знайомі перестали його пізнавати. Лавочник схуд, осунувся і був настільки поглинутий в думках про свої багаточисельні справи, що більше не міг ні про що говорити і думати. Рано вранці він ішов в бакалійну лавку, потім перевіряв посудну і м'ясну, потім слухав доповідь керівника його сільськими справами, потім спішив в майстерню, потім обходив лавки по другому кругу. І всюди виявляв лінь, обман і крадіжки, особливо серед мідних і срібних майстрів.

Крутився він як білка, а прибутків більше не ставало - вся та ж тисяча дирхамів від усіх його справ. До того ж в руках залишалось в п'ять разів менше - останні приходилось віддавати за борги.

І одного разу лавочник закричав:

- Краще бути останнім жебраком, чим жити так, як живу я! Стократно проклинаю день, коли я вирішив влаштувати собі спокійне життя! Саме тоді я і позбавився спокою!

І він продав лавки, скотину, майстерню, звільнив усіх робітників, із задоволенням слухаючи, як вони піднімають руки до неба і гірко проклинають долю. А потім пішов у свою стару посудну лавку, разкурив кальян, відкинувся на подушки і зрозумів, що він щасливий і спокійний, як ніколи раніше.

І прослухавши цю історію, мудрець сказав:

- Воістину, нема користі в завтрішньому щасті, якщо за нього потрібно заплатити щастям сьогоднішнім». Сергій Занин.

Виходить, що наша сутність не має межі, а є частиною всесвіту. Душа, тіло, всесвіт існують в єдності, як і все, що ми відчуваємо душою і сприймаємо через очі, ніс, вуха. ... Ця сутність є всеохоплюючою, бо попавши в енергійну, творчу групу людей, ми стаємо такими ж. Навіть можна подивуватись, що самі не знаємо, якою кількістю енергії ми насичені, які творчі потенціали зберігаються в нас, скільки щастя ми носимо приспаного в нас. Таку ж суспільну характеристику ми можемо давати і протилежним властивостям, зайшовши в оточення колективу, де відчуваєш холод, зависть, підозрілість, то і сам насичуєшся цим ядом. Ми стаємо такими ж. Ми хочемо замикатись в собі, а не ділитись, чи допомогати. Цей яд проникає в нас навіть без слів і без скерованих дій. Тому людина не випадково часто дбає про свою духовність, духовність своєї сім'ї через поведінку, бережливим ставленням до традицій, частини сімейних правил поведінки і інших чеснот. Сутність – це наші духовні енергії, це наша природа, це ми в природі, а природа в нас. Навіть ці названі приклади є не випадковими і людина свідомо, яка попадає в середовище негативу, зуміє прийняти це як підказку для зміни своєї поведінки в кращу сторону.

Іноді, доказуючи оточуючим, собі, що ми можемо краще, більше, і можемо виправити життя, можемо вирішувати проблеми, можемо контролювати ситуацію, то ми палимо життєву енергію, такими напруженнями, забираючи енергію з інших життєвих потоків. Таким чином ми вступаємо в протиборство зі Всесвітом, з Богом. Мабуть одній людині нереально побороти такі сили, а прийняти все, як данність через пізнання, через розуміння природи життєвих ситуацій. Пізнати себе - це «Прийняти все як від Бога.

«Прийшов чоловік до мудреця і попросив:

- Вчителю, допоможу поміняти моє життя, нема у мене щастя: робота погана, дружина нерадива, а діти непослушні.

Усміхнувся мудрець чоловіку і говорить:

- Хіба це біда? Я легко можу допомогти тобі, але тільки ти маєш виконати одну умову: навчитися приймати все, що підносить тобі життя з любов'ю і як від самого Бога.

- Добре, Учителю, я зроблю все, як ти говориш.

- Ось коли виконаєш це, тоді приходи, і я зроблю так, що твоя жінка, робота, діти і всі обставини твого життя будуть для тебе самими кращими. Але пам'ятай, все це станеться, тільки якщо ти навчишся приймати все як від Бога.

У віддаленому кутку кімнати почувся дзвінкий сміх. Повернувся чоловік, щоб подивитись, хто це там над ним насміхається, і поглядом зустрівся з добрими очима людини, які, крім доброти і світла, нічого не випромінювали. Повернувся він знову обличчям до мудреця і спитав:

- Вчителю, чому цей чоловік сміється? Я щось не так сказав чи зробив?

- Може, тобі самому його про це спитати? - сказав Учитель і знаком покликав з кутка кімнати того, хто сміявся.

Чоловік підійшов до мудреця і поклонився.

- Мир тобі, Учителю, - усміхнувшись, сказав він. - Дякую тобі за твою мудрість, за науку і за чудо.

- Ну, чого мені дякувати, я тільки підказав тобі в якому напрямку шукати щастя, а всього іншого ти добився сам, дякуючи Богу і своїм зусиллям. А тепер, може, ти все-таки розкажеш дорогому гостю, що викликало твій сміх? - з лукавинкою спитав мудрець.

- Прости мене, друже, - сказав чоловік, - не над тобою я сміявся, а над комічністю ситуації. Діло в тому, що колись я, як і ти, стояв перед Вчителем і просив його поміняти моє життя. І, як тобі, він обіцяв мені, що якщо я навчусь приймати все, що піднесе життя з любов'ю і як від самого Бога, він допоможе мені поміняти все, що я вважаю за потрібне.

Ішов час, мені здавалось, що я вже виконав умови Вчителя і приймаю все як від Бога. Тоді я прийшов до нього і сказав, що я готовий, що Учитель може починати міняти моє життя. І я прийнявся перелічувати все, що на мою думку, мішало мені в досягненні щастя. На що Вчитель розсміявся і сказав, що я іще не готовий, бо не приймаю всього як від Бога.

- Як же так? - скипів я, - я ж так довго і ззято працював над собою!

Учитель відповів, що мій гнів видає мене, бо він свідчить, що не все я приймаю з любов'ю, у крайньому випадку, Його волю. Я відправився додому, щоб продовжувати працювати над собою. Пройшло іще декілька років, і я знову прийшов до Вчителя. Цього разу він підійшов до мене, уважно подивився в мої очі, після чого, не поспішаючи, сів і сказав, що я все ще не готовий. На цей раз у мене не виникло незадоволення, мені було уже цікаво, що ж я упустив. А коли я спитав, що ж говорить про мою неготовність, то Учитель сказав:

- Зовні все доволі добре, але одна дрібничка видає твою неготовність.

- Яка ж це дрібничка? - спитав я.

- Ти все ще просиш мене поміняти твоє життя, а це означає, що тобі воно не подобається, що ти не вважаєш свої обставини благом, даним тобі Всеблагим Богом, для того, щоб в цих умовах ти знайшов своє щастя, - усміхаючись, відповів Учитель. - А якщо б ти вважав їх благом, то не хотів би міняти їх, бо від добра добра не шукають.

Я був збитий з пантелику такими словами. Всі думки в моїй голові затихли, і настала тишина. Тоді в одину мить я зрозумів, що щастя не залежить від зовнішніх умов, що кожному даються ті умови, в яких саме він може і має знайти і розкрити своє щастя. Щастя, яке потрібно вчитися шукати, а порою навіть відкопувати із-під кучі пристрастей, звичок, бажань, забобонів і переваг. А інколи воно знаходиться у нас під носом, тільки ми не знаємо, як правильно використати те, що дається нам життям, а без цього воно не запрацює і буде причиняти тільки біль і незручності.

Я усвідомив, що щастя і нещастя знаходяться не в речах і обставинах, а в нас самих. Одного чоловіка багатство, сім'я, робота робить щасливим, а другого - нещасливим, а це означає, що в самих собі вони не мають щастя чи нещастя. А якщо це так, то для чого робити фокуси і міняти обставини, коли можна самому мінятися, поміняти своє відношення до того, що відбувається і самому стати чудом? В протилежному випадку ніякі зміни не ошчасливають нас, бо що навіть в ідеальних умовах ми знайдемо причину для незадоволення. А так ми самі станем чудотворцями, бо, міняючи своє відношення до того, що відбувається, то побачимо, що уже і так володіємо самим найкращим для нас.

Це не означає, що ми перестанемо бачити в миру уродство, грязь, темноту, зло і несправедливість. Ні. Просто за всім цим ми навчимося бачити красоту, світло і доброту, а побачивши їх, можливо, зможемо допомогти їм проявитися. Ми навчимося співчувати і любити, а це зробить нас щасливими, ібо той, в кому живе любов, не може бути нещасним.

З тих пір я стараюсь змінюватися і тримати очі відкритими. Разом зі мною міняється і моє відношення до всесвіту, а від цього мир перетворюється. Тепер мені відомо, що все саме краще і так у мене було, тільки мої очі, засліплені незнанням, не бачили цього. Дані мені життям обставини були і є для мене найкращими. Вони були загадкою, тайною, розгадавши яку я зміг віднайти в ній заховане щастя.

Мудрість і любов Учителя допомогли моїм очам відкритися, а це саме велике чудо!

- Дякую тобі, добрий чоловіче, і тобі, Вчителю, - сказав прохач. - Думаю, я зрозумів, що ви хотіли мені сказати і чому навчити. Я постараюся помінятися, стати чудом і віднайти чудо у всьому.

Мудрець усміхнувся, підійшов і обійняв його, благословляючи на шлях пошуку істинних знань».

Сергій Шепель.

Продовжуючи жити в стані постійного вибору, ми палимо енергію життя з одного кінця то з іншого, так і не пізнавши радості життя. Вибір дає позитивні результати тоді, коли ми робимо його усвідомлено, в хорошому настрої і для хороших справ, усвідомивши всю свою ситуацію. Таке усвідомлення приходить при спокійному спостереженні за життям, чи від безвиході (душа штовхає на такий крок вибору, даючи шанс тілу йти шляхом свого призначення).

Смисл життя – це духовний розвиток душі, це процес стягання духовних цінностей, які одночасно вводять в наше життя радість і матеріальний достаток. І кожна людина може творити ці духовні якості (бо це досить просто), коли сама щаслива, наповнена радістю життя. Радість наповнює нас і формує наш такий стан, як постійний, з часу, коли ми навчимося любити і роздаровувати цю любов добрим словом, ділом, думкою і матимемо від цього задоволення на все життя. Такий стан буде видимий у зовнішніх проявах: в задоволенні своєю улюбленою роботою, бо це в підсумку дає натхнення, яке не можна описати, але дає стільки енергії і задору в цьому творчому процесі, що не відчуваєш втоми і не виникає бажання перериватися на відпочинок. Ми задоволені життям, ми щасливі і в цьому смисл нашого життя, як напрямок. Крім того, перебуваючи в стані щастя, у нас не виникатиме питання про сам смисл.

СУТЬ

Суть процесу входження в стан задоволення полягає перш за все у відчутті радості за те, що вже маємо і саме в цей момент ми можемо реалізувати свої бажання, потреби і це ще більше наповнює нас любов'ю і добротою. Одночасно відкидаємо сумніви, невпевненість, страх, які можуть появитися в нас із-за відсутності досвіду і які мішають реалізуватися задуманому. Вчимося відчутти цей момент і нам дасться змінити своє життя. Завжди так буває, коли щось стає нам неясним чи ми чогось не знаємо, то у нас виникають сумніви. Це якраз Суцй дає нам строк по новому обміркувати свої наміри, чи свої дії. Якщо ми обміркуємо, то ми діємо мудро. Не даремно говорять: «Сумнів – ознака розуму», але й говорять: «Наскільки умний - настільки і дурний». Між ними досить невелика відстань. Брат розуму ум може, пізнавши методіку сумніву, може так захопитися у сумніві, що стане постійно сумніватися, то це вже є ознака людської глупоти.

Розум вмирає через наслідування іншим в сім'ї, колективі, на вулиці словами, поведінкою, діями. Якщо ми хочемо бути розумними, то нам доведеться припинити наслідувати. У той момент, коли ми починаємо думати, як нам стати таким, як та чи інша людина, ми втрачаємо частину свого розуму, ми діємо гупо. В ту мить, коли ми порівнюємо себе з кимось іншим, ми втрачаємо свій природний потенціал і свою енергетичну нішу. Ми втрачаємо можливість бути щасливими. Ми втрачаємо свої знання, свої можливості, своє природне сприйняття, свої здібності чуттєвості. Ми втрачаємо своє бачення світу, бо ми на все стаємо дивитися чужими очима. Люди живуть запозиченим життям, тому їх життя паралізоване. Через цей параліч вони виглядають дуже нерозумно. Знаймо це. Наша усвідомленість і показує нам, що ми не маємо жити як інші, а жити маємо від свого стану вмінь і можливостей, виходячи з потреб.

Наслідування когось виростає з аналізу, порівняння. Не порівнюймо себе ні з ким іншим. Але нас вчили порівнювати (ось Васька так не робить), і ми постійно порівнюємо. Прямо, опосередковано, свідомо, несвідомо, але ми живемо в порівнянні. І якщо ми порівнюємо, то ми починаємо відчувати, що перестаємо себе поважати, бо хтось красивіший нас, хтось більше заробляє грошей, у когось краще здоров'я ..., то продовжуючи порівнювати, ми будемо все більше і більше себе обтяжувати. Звільняємося від тягара. Є мільйони людей для ймовірності порівняння. Пам'ятаємо, що наші порівняння нас розчавлять. Це якийсь процес змагання, який приводить до виснаження, призводить до самобичування, до смерті. Ми у пристрасті.

Але в своїй пристрасті ми можемо робити усвідомлений вибір. Бо бачили щось краще, красивіше, добротніше в комусь, то приймаймо у своє життя, приймаймо своїм усвідомленням і те бачене негативне – вони не випадкові у нашому житті, вони є нам життєвими підказками. Перша для прийняття, друга для усвідомлення і прийняття змін в подальшому. Оберігаємось змагальності, зазисті, порівнянню, то це і дасть нам можливість бути в спокої і приймати мудрі виважені рішення. Це буде проявлена дія нашого усвідомленого ума. У нас же є прекрасна душа, прекрасний ум, прекрасне тіло, яке хотіло розквітнути, яке хотіло стати золотою квіткою, але ми завжди йому не дозволяли. Відкладемо все в сторону.

Починаємо знаходити перли заново, знову висуваємо права на свою чистоту - будьмо, як діти.

Стан щастя є підтвердженням теперішнього зв'язку, у поєднанні енергій душі, ума і тіла. Підтвердженням контакту є наші піднесені творчі відчуття тілом, відчуття задоволеності і радості душею. Ця новизна змін нас освіжає, бадьорить і ми відчуваємо, що наповнюємося новою енергією творіння – бо наша Душа вже побачила результат такого творіння. Ось так ми можемо налаштувати свій ум на творіння духовних якостей, а душа залюбки прийме нашу енергію тіла для поєднання зі Всесвітньою енергією.

Це нові відчуття – це наші зміни емоційного стану на основі попереднього. Ми їх зміну відчуваємо, усвідомлюємо і навіть деколи бачимо цю зміну проявів. Ми щасливі!

«Не хлібом єдиним живе людина». Як хлібом насичуємо тіло, так і душу потрібно наповнювати любов'ю, милосердям, блаженством, добротою, щастям, бо це і є той хліб на – сущий про який говоримо в молитві «Отчешаш». Ми не можемо жити, ігноруючи потреби тіла. Не будемо їсти хліба – зруйнується храм душі. Ці дві якості енергії – душа і тіло нероздільні і є одним цілим. Це наше єство у єдності.

Тіло є проявом певних енергій, є проявом їх в такій їх функції, як життя. Тіло є зовнішньою оболонкою сутності людської, а душа знаходиться в середині тіла, як центрі, хоча сягає своїми можливостями досить далеко, навіть за межі планети. Ми акцентуємо увагу на цих якостях енергії: душі і тіла, прояви яких ми відчуваємо і бачимо в собі і в інших, тому будьмо свідомі, що ця енергія є частиною Всесвіту. Саме з допомогою тіла ми пізнаємо свою сутність, а сутність є дороговказом для розвитку тіла з його ідеями, словами і вчинками. Коли ми в житті надаємо перевагу духовному розвитку, то мучимо тіло різними обмеженнями, а якщо віддаємо перевагу розвитку тіла з його бажаннями, то починаємо усвідомлювати свою непотрібність, відчуваємо незадоволення собою, бо природа цього явища в тому, що ми не можемо реалізувати всіх своїх бажань і починаємо не любити себе і вся, бачачи свою внутрішню пустоту, то тоді «Я» виходить на перший план, чим перебиваємо притік благ в наше життя. Саме гармонічне поєднання дає цілісність, дає радість життя, дає відчуття блаженства. Тому то не слід жертвувати, чи відмовлятися одним заради іншого. Насолоджуйтесь усвідомлено матеріальними благами, які пропонує нам Природа в цьому житті і одночасно використовуйте будь яку можливість духовного розвитку. Ми самі відчуваємо потребу в духовному розвитку і це теж є стан нашого єства в процесі життя.

Звісно частина людства є пошуковцями істини, суті життя і для цього вони роблять спроби. У них кипить енергія, піднімає планку життя, і хлюпає через вінця, підвищуючи тривогу в чуючих і в тих, хто бачить. У таких людей, що киплять життям, інший погляд на речі, на оточуючий світ.

Ми відчуваємо свою природу любові, ми відчуваємо свою єдність з Сущим. Це і є щастя. Всі хочуть бути щасливими. Тому духовне збагачення (хоча б чуть-чуть) однозначно збільшує відчуття щастя.

Ми бачимо свою сутність, ми бачимо звідки йде сила і навчилися бути стороннім безпристрасним спостерігачем за собою, ми можемо керувати процесом свого буття, керувати енергією. В такому стані спокійного спостереження всі думки, слова і вчинки бачаться глибше і ширше, а тому в нас є можливість подивитись в корінь негативних проявів і все ж знайти там позитив і вмючи прийняти і цей позитив, і той, що приходить в якісних духовних відчуттях для передачі іншим. Коли ми цього навчимося, то це і є та аура духовної енергії, якою ми очищаємо і освітлюємо все навкруги себе.

Якщо людина покращує свою духовність (благочестя), то з поселенням творцем цієї душі в інше тіло, душа фіксує через організм, і сама людина - кращі умови, тобто душа ступила на вищу щабельку драбини, що веде душу, якщо можна так сказати, в рай. Розуміння цього і утвердження в цьому дає нам радість життя і ми можемо сказати, що маємо щасливу долю.

ПСИХІЧНА ЕНЕРГІЯ

Благодать є прийняття енергії Духа нашим єством. Вона є долею кожного, а хтось може до неї звернутися більш усвідомлено. При цьому зростають порівняльні поняття, які дозволяють розрізнити, де саме є потреба та щось невідкладне в нашому житті. Благодать реально існує ми її відчуваємо душею через радість і тілом через матеріалізацію рішень, потреб, і це є не що інше, як психічна енергія, як результат стягання духовних енергій.

Ми знаємо, що міць відчуттів є збудником психічної енергії. Особливо сильна любов, але майже так само сильна і її зворотна сторона - ненависть. Запитаємо - значить, можна прожити і з ненавистю? - Можна, але не вигідно, бо самі запитання і відповідь є в пристрасті, а то і в невіданні. Ненависть не тільки скорочує життя в хворобах, але головне, жахливе значення ненависті в тонкому Світі. Ви вже знаєте, що там всі почуття посилюються своїм об'єднанням і також наслідки (згадаймо сімох братів). Тепер уявімо собі, наскільки важко ненависнику відірватися від згубної пристрасті. Ми це можемо спостерігати за

людиною, яка пристрастилася до алкоголю. Не тільки він потрапляє в оточення зла, але все єство його наповнюється отрутою зла. Він страждає, бо сам викликав ці муки. Так скажемо - у своїй пристрасті: чи вигідно жити в добрі й любові? Так! Такий стан зростає в духовному Світі і є джерелом щастя для нас і всіх!

«Одна людина все життя була щаслива, вона весь час усміхалась і ніхто і ніколи не бачив її засмученою. Деколи, дехто питав її про це, про те, в чому ж секрет її щастя. А відповідь, як завжди, була майже однією: «Колись я був засмученим таким же як і ти. І одного разу мене осяяло – це ж мій вибір, моє життя! І дійсно я роблю вибір – кожен день, кожен час, кожна хвилину. І з тих пір кожного разу, просипаючись, я питаю себе: «Ну, що я виберу сьогодні: смуток, чи радість? І завжди виходить так, що я вибираю радість»».

Наприклад, суцый дає нам енергію щастя для того, щоб ми могли наповнювати тих, хто має в ньому потребу; тим, кому необхідна наша допомога і підтримка в такій кількості і якості, щоб і вони мали можливість іти в житті далі. Подаруймо всім щирю посмішку, даруймо людям любов словом, в зробленій справі чи предметі. Бажаймо всім доброго дня, доброго здоров'я. Це не є великими нашими затратами, а які після цього прекрасні результати в інших. Усвідомлюємо і розуміємо тепер, що яка малість потрібна людині для щастя. Просто слід бути співзвучним духовним якостям і свої устремління підпорядкувати заради блага інших. Такий стан внутрішнього щастя, спокою, гармонії, любові деколи має більшу перевагу, чим багатства світу цього, особливо тоді, коли постає питання про життя і смерть.

Все це дає нам Суцый і ми це маємо нести в мир. Будьмо свідомі, що чим кращий в нас настрій, тим ми відкритіші для отримання нових позитивних емоцій, думок через споглядання дій в проявах, через почуті слова. Коли ж ми пригнічені, без настрою, весь в якихось безкінечних проблемах, то ми не можемо настроїтися на позитивні емоції, не маємо часу для пізнання суті несуттєвих проблем і тим само ці емоції-труби закриті і до нас не поступають благосні благо проявлені обставини, середовище і люди, бо у всьому ми бачимо, чуємо ворогів, як того стовпа в темну пору доби. А тепер?

А тепер, усвідомивши процес управління емоціями, які народжені нашим умом і зрозумівши, що ми є тим єством, яке може відкривати, чи закривати цей краник на потоці надходжень благ. Усвідомивши, хоча і не зразу, але по трошки, нас починають відпускати затискаючі фактори і ми знову наповнюємося творчою енергією шляхом бачення позитиву. Тобто, знову починаємо входити в стан радості життя, в стан задоволення ним. Ми відчуваємо полегшення і нові справи вирішуємо легше, скоріше і якісніше.

Людина може бути багатою незалежно від її матеріальної забезпеченості. Відчуття щастя радості від життя і є показником багатства її єства, її душі. В цьому житті людського тіла душа йде шляхом надбання духовних якостей гармонійно і в спокої, що і дає нашому єству ці відчуття щастя, радості, насиченості матеріальної в цей період, які ми можемо спостерігати в явних проявах. Саме таке багатство є основою матеріального забезпечення, а не його кількість. Відповідно ці відчуття, цей стан душі таких індивідуумів і є суспільним рушієм позитивних енергій.

А ми хочемо жити в радості, в любові (щоб ми любили і нас любили), бо саме тоді ми щасливі. Ми маємо радість життя коли свідомо застосовуємо свої знання в позитивних посиланнях, а при наявності негативних – своїми знаннями суті негативу змінюємо бачення ситуації, змінюються вчинки і дії. Не придушуємо в собі радість, не придушуємо в собі гнів, можливості і бажання, не надіваємо на себе маску «ділової» людини, чи маску «задоволення». А будьмо самі собою.

РУЇНИ

Притча у викладенні Ошо

«Я пам'ятаю, як одного разу шкільний учитель, дуже старий, бідний, який жив на одну пенсію, виграв у лотерею. Його дружина була налякана, вона подумала: «Це буде досить багато для старика. П'ять тисяч доларів через край багато для нього. Навіть п'ятидоларова купюра дає йому і так багато радості, тому п'ять тисяч доларів можуть вбити його». Вона побігла в найближчу церкву, підійшла до священника і розказала йому про все, що сталося. Вона сказала:

— Старика зараз нема, але він от-от має повернутися, так зробіть що-небудь. П'ять тисяч доларів... саме повідомлення про це може вбити його!

Священник сказав:

— Не бійся. Я знаю людський ум і те, як він функціонує. Я знаю психологію. Я прийду.

І священник направився в їх дім. Одночасно з ним прийшов і старик, тому священник почав підготовку. Він сказав:

— Уявімо, ви виграєте в лотерею п'ять тисяч доларів, що ви будете робити?

Старик подумав недовго, все зважив і відповів:

— Я віддав би половину грошей для церкви.

Священник упав за мертво. Для нього це було досить багато.

Навіть щастя вбиває вас, тому що ви досить сильно втягнуті у все це. Ви не можете залишитися поза всім. Щоб не підійшло до ваших дверей, страждання чи щастя (під цим словом ми розуміємо більше, як енергію успішної знахідки)*, ви стаєте таким втягнутим в нього, що це збиває вас з ніг. Вас більше нема на своєму місці. У ваш будинок вривається всього лише легкий вітерець, і вас уже нема на місці. Я говорю про те, що, якщо ви не вибираєте, якщо ви залишаєтесь чутким, уважним і усвідомлюєте, що це і є життя, дні і ночі приходять і відходять, страждання і щастя приходять і відходять, ви являєтесь тільки свідком. Нема ніякого ціплення за щастя, нема ніякого пристрасного бажання щастя і ніякої втечі від страждання. Ви залишаєтесь в самому собі - центризований, укорінений. Це і є блаженство, прояв благоволя Божого».

Страждання наші через нереалізовані наші бажання, а радість і щастя є станом душі нашої. Тому то у кожного з нас є можливість вибирати свій спосіб життя, а ще краще усвідомлено ввійти в один з цих життєвих орієнтирів (дорожніх знаків), ідучи шляхом пізнання щастя.

Однак, слідуючи принципам і ідеям суспільства, релігійним традиціям, людство приходять в конфлікт з духовними потребами і страждає. Людина змушує себе стати лицеміром, надівати маски добродушності, щедрості, турботи, бо це дає мирські переваги, бо це дає дивіденти для доступу до влади, до грошей, до впливу на інших, собі подібних. Такий штучний конфлікт між поділеним мирським і духовним знищує нашу самобутність, самодостатність, людську гідність, щастя, а народжує особистостей – рабів, які догоджають собі подібним, підлещуються, зводять свою діяльність на оббріхування, наклепництво, забуваючи про своє призначення – бути Людиною, бути Богом.

Співчуття до страждань, що породжені конфліктом сущого і мирського, бажає страдаючий, бо він не пізнав щастя, любові, страждає і хоче співчуття. Яка ж природа страждання? Коли ми нещасні, то нам співчують, розраджують, а коли щасливі, то до нас ніхто не проявляє інтересу, а, можливо, ще й заздують. Це просто гра, бо хочеться бути в пісочниці головним і зі всіма іграшками. Співчуття отримуємо навзаєм не отриманої радості життя, навзаєм любові. І співчуваючий радий, що в нього ще є можливість любити і бути любимими, а ця нещасна Людина чекає співчуття, бо не шукає і не бачить любові, щастя протягом життя і втрачає шлях до радості життя, бо стає старою в душі. В неї досить мало духовних надбань, як і фізичних сил у старій людині, то ми тому і вказали на духовну старість.

Природа співчуття, жалості полягає в тому, що ми бачимо її конкретну потребу іншими і вона полягає в такому розумінні, що Бог залишив таку людину сам на сам в її життєдіяльності – так не є. Бо виникненню бажання у співчутті виникло наше пристрасне бачення інших на основі порівняння в отриманні здебільшого чогось матеріального. У той же час ми багато говоримо про співчуття, але забуваємо, що і поняття єднання для дій тотожні - одне без іншого немислимо. Так само точно і в інші поняття люди намагаються підставити менш відповідальними. Співчуття може обмежитися словами, але єднання має викликати дію. Кожна дія вже лякає малодушних. Вони не хочуть зрозуміти, що кожна думка співчуття вже несе сильну дію, якщо думка подобаюче виражена.

Часто співчуття обмежується порожнім звуком. Таким чином, ні творчої думки, ні дії не відбувається. Співчуття вбито нашою бездумністю, єднання розбите бездіяльністю. Людина побоюється відповідальності, але разом з тим впадає в звичайну безсердечність. Бо в словах відсутня енергія посилу, але часто люди, звикають до такого порожнього звуку із-за відсутності відчуттів щирості посилів енергії при допомозі слова і тому не співналаштовуються на прийняття енергії. Подібне ж відбувається і з побажаннями «Доброго дня», «Щастя» ... Ми просто дотримуємося суспільного етикету, виголошуючи побажання, а отримуючий їх гоїть своє самолюбство, свій егоїзм.

Подолання власництва, жадібності, як атрибутів нашого життя; розуміння суті цих негативних енергій, як і інших, допомагає кожному зрозуміти природу щастя і його значення в нашому житті. Як це? Розглянемо структуру негативу, щоб нашому уму не було причин приймати цей негатив в себе. Якби людина хоч трохи знала про те, як все влаштовано насправді, то вона реагувала б на чужі успіхи і невдачі зовсім інакше, тому що найвірніший спосіб продовжити свої нещастя на довгі роки - це хотіти щастя тільки для себе. Йдеться про наше прагнення придбавати, володіти і розпоряджатися речами, людьми, знаннями і так далі. Ми не можемо знайти задоволення в чомусь одному і хапаємося за друге, третє, намагаючись знайти щастя в великій кількості і різноманітності. Ця жага володіти і контролювати породжує дві шкідливі думки, які ніколи не залишають наш ум і притягують самі згубні енергії на майбутнє. Одночасно вони здавлюють потоки, підштовхуючи нас день за днем все ближче до могили і відкидаючи будь яку можливість перетворення в живильне вічне світло, яке допомагає незліченим істотам на незлічених планетах простору.

Перша з них - це заздрість і ворожість до успіхів інших. Здавалося б, що може бути поганого в тому, що нашому сусідові вдалося придбати для себе, хоча б і тимчасово, маленький шматочок щастя в нашому світі розчарування і смерті. Однак, побачивши його прояви радості наш власницький інстинкт ума тут же піднімає свою потворну голову. Підкоряючись цьому дияволу, який пожирає все на своєму шляху, ми женемося за щастям, придавлюючи і відштовхуючи одне одного ліктями в надії мати і собі щастя. Погана сама надія, не розумні наші дії в нерозумній природи щастя і велика небезпека, коли наш ум, бачачи когось щасливим, організовує все, щоб забрати це щастя – таким підходом ми не зможемо ввійти в стан щастя.

Друга шкідлива думка - це зловтіха. Коли наш ближній зазнає невдачі, у нас мимоволі виникає відчуття задоволення. Ми жадібно спостерігаємо, як багаті розоряються, сильні рвуться до влади і падають, чи не діставшись до вершини, праведники піддаються спокусі і гублять свої душі, а потім мчимо до знайомих і захлинаючись переказуємо новини (скажемо принагідно, що ця негативна якість злорадства притягає подібних до екранів телевізорів при перегляді новин), радіючи в глибині душі, що це сталося не з нами, тому що тільки ми заслуговуємо щастя. Таким чином, люди більшу частину свого життя проводять, радіючи чужому горю і сумуючи по поводу чужої радості, тим самим руйнуючи всі надії на своє власне щастя. А варто було б зайнятися добрими справами для надбання позитивних якостей, як основи загального та свого щастя. В основі цих двох згубних думок лежить сама суть того неправильного розуміння світу. Треба просто зрозуміти, що все хороше, що ми маємо, виходить в результаті турботи про інших. І це є фундамент для зміни людства, для зміни структури суспільства окремої країни.

Важко цікавитися щастям, дуже важко цікавитися здоров'ям. У людей є нездоровий інтерес до хвороби, у людей є хвороблива прихильність до нещастя. Ось чому ми завжди готові до нещастя. Бо ми всі великі майстри по частині нещастя, хоча нас цього практично ніхто відкрито не вчить. Це ціла витончена система такого навчання людства.

У щастя найперш слід щось вкласти. Бо щастя потрібно самому плекати, ліпити.

Але чомусь людям подобається бути нещасними? Однак вони не знають, що їм це подобається, більш того - вони хочуть бути щасливими, але суть не в цьому - вони чіпляються за нещастя. Напевно, вони скажуть, що їм подобається щастя, але вони чіпляються за нещастя. Вони тільки кажуть, що хочуть щастя, але все, що вони роблять, створює нещастя навмисне, свідомо чи несвідомо. І це не щось нове, вони так поступають багато життів. Знову і знову вони роблять одне і те ж, потім вони нещасні.

«Жив в одному прекрасному селі старий. Він був одним з нещасних на світі. Все село втомилася від нього: завжди він був похмурий, завжди скаржився, завжди в поганому настрої, завжди кислий. І чим довше жив, тим все більш жовчним ставав, і ядовитішими ставали його слова. Люди уникали його: нещастя ставало заразним. Не бути нещасним поруч з ним вже стало як би неприйнятним, а навіть необхідним. Він створював нещастя і в інших. Але одного разу, коли йому виповнилося 80 років, сталося неймовірно - ніхто не міг повірити. Миттєво всіх облетіла чутка: «Старий сьогодні щасливий, не скаржиться, навіть посміхається; у нього все обличчя змінилося». Зібралось все село. Старика запитали: «Що трапилось з тобою? В чому справа?» «Ні в чому», - відповів старий, - «80 років я намагався стати щасливим і нічого не вийшло, - так що, я вирішив обійтися без щастя. Ось чому я щасливий».

Саме так відбувається у всьому світі. Намагаємося і стаємо нещасними. Чим більше ми намагаємося, напружуємося, тим більше це приносить прикрощів і втрат. Так завжди: засмучення - побічний продукт наших бажань в досягненні успіху; відчуття поразки, нудьга, зношеність є побічними продуктами амбіцій. Коли ми нічого не очікуємо, то це і є стан щастя. Щастя природне, нещастя треба зробити, щоб заробити. Для нещастя необхідно докласти старання. Тоді всі йдуть, всі питають, всі бажать собі і комусь стати щасливим. Нещасливий не може стати щасливим, але всі стараються.

Якщо для щастя є причини (багатство, влада, самовдоволення, будинок, машина), то знаємо, що нещастя чекає нас в будь який момент. Людина нещасна завжди, якщо їй чогось не вистачає. Вона йде, нишпорить, завжди напружена, рухається, прагне кудись своїм умом, своїм єством. Така натура нещасливої людини.

Не слід думати, що є Бог, який сидить десь вище всіх: на даху, на небесах і який наглядає за нами, і, водночас, філософствувати, що якщо дехто поводитиметься паїнькою, то буде щасливий, і на нього полетять благодать, а бязкам життєвий шлях в пекло. Через наше таке розуміння ми навіть Бога свого зробили нерозумним і лихим, з його всепідконтрольністю, з його каральністю. Немає нікого, хто б сидів на криші, бо благодать є просто природа існування самої нашої сутності - є ми, то є й Бог і ця єдиність і є тією Божественністю, тією Благодаттю, яку людині важко зрозуміти. Ніхто її не дає, не виливає на нас. Це не нагорода, яка нібито дається святим, бо вони виявилися паїньками. Ніхто не перегорджує їй

доступ до нас, тому що ми як би грішники і не слухалися добрих порад служителів церкви, організованої релігії. Ніхто не дає і ніхто не перешкоджає. Вона навколо нас, вона наповнює нас і ми її частково творці, і ми її є частково споживачами.

Причини наших нещасть в тому, що ми не навчені їх сприймати, не навчені їх бачити, не навчені їх відчувати. Тому ті, хто перебуває в світі, не можуть зрозуміти тих, хто приймає життя так, як воно є. Вони бачаться в очах суспільства божевільними, бунтарями, смутянами життя. Так, вони є смутянами їх духовності, яка захована їх умами глибоко всередині. Шукаємо Бога там, пізнаємо його в собі.

Ті, хто можуть піднятися над світом можуть їх усвідомити і зрозуміти. Тому якщо ми хочемо зрозуміти щось, то нам необхідно навчитися перевершити їх, як би подивитися на дану ситуацію з боку. Перегляд допомагає бачити не сам результат нещастя, а ми здатні побачити весь процес: від якихось незрозумілих передчуттів, від чийось випадково почутих слів, про власні причини прикростей, а далі ми зможемо побачити низку якихось незрозумілих проблем, як то кажуть, створених на голому місці, періодичних невдач, або маленьких прикросців. Ось в такі моменти ми в один прекрасний момент усвідомлюємо якусь відстороненість з таким спогляданням і таке розуміння навчить нас сприймати всі негативні явища в нашому житті. Це важливе наукове пізнання.

Давайте вчитися разом. Поспостерігаємо за собою: якщо ми дивимося за невдачами інших, то ми можемо бачити шляхи виходу з їх ситуацій. І природа цього явища в тому, що ми не входимо повністю в неприємну ситуацію. По-перше, ми не можемо в неї увійти, бо ми не знаємо всього процесу появи неприємностей; по-друге ми можемо відчувати в собі можливість допомогти страждаючому і в той же час ми не можемо виявляти до нього хороших почуттів (симпатію) через саму негативність ситуації. Ми не відчуваємо симпатії, тому що прекрасно розуміємо те, що саме через свою дурість дехто потрапив в такий стан. Саме така дурість призводить часто нас до таких труднощів. Знаємо це і спробуємо зрозуміти відмінність між симпатією і співчуттям. Співчуття йде з вищого джерела доброти і любові - ми відчуваємо що можемо допомогти порадою, справою і навіть зробимо все, щоб допомогти вибратися з неприємної ситуації всілякими способами. Ось в такому ракурсі ми можемо залишатися милосердними до когось, бо ми свідомі того, що у когось є труднощі. Але в житті люди дуже чекають від нас саме симпатії і таких дій, щоб ми як би увійшли в їхнє становище. Це погане співчуття, бо страждати з цього моменту вже починають двоє. Але якщо ми співчуваємо широко і допомагаємо вийти з неприємностей, то інший як би соромиться своїх поганих дій і відкрито виявляючи до допомагаючого неприязнь, або трохи пізніше відгородиться від визнання допомоги, бо він зможе зрозуміти, що саме він є причиною страждань, але його его не забажає з цим змиритися. Таке розуміння дуже ранить его страждальця. Нехай буде так. Час розсудить. Співчуваємо проявленою допомогою і в цьому процесі не входимо в стан страждальця. Допомогли і відійшли, надавши можливість страждальцю позбутися негативної енергії, або можливість для усвідомлення.

Нас постійно вчили, ми з цим звиклись і нам приємно виходити із страждань тоді, коли наше его говорить, що ми страждаємо через когось, через обставини, що склалися. Коли хтось говорить нам, що причина в іншій людині, що не ми винні, то ми відчуваємо себе добре. І така людина викликає вже нашу симпатію; ми відчуваємо себе дуже добре. Але це почуття не буде тривати довго. Це миттєва розрада, і воно дуже небезпечно, тому що воно стає причиною всіх наших наступних нещасть. Тому ті, хто дивиться на нас, страждальця, з симпатією, то насправді вони наші вороги. Тому що їх симпатії допомагають нам зберігати причину нещастя і прийняти цей брехливий досвід природи самої симпатії, а не утверджуватися в можливості вирішення проблем, і не в умінні зрозуміти причини їх появи в житті. Однак причини нашого нещастя посилюються, бо триває процес їх накопичення. Ми втомлюємося від цього енергетичного вантажу і шукаємо найменшої втіхи в чому небуть. Ми тоді готові відчувати, що у нас як би все в порядку, і що весь світ помиляється. Він ніби нас образив, а ми позлилися, прогнівилися і у нас створюється оманливе розуміння того, що наші нещастя носять зовнішній характер. Якщо ми навчимося розуміти, що у всіх неприємних ситуаціях ми є причиною їх появи, можливо, бути, що частково, або повністю, то однозначно ми приймемо те, що в цій ситуації задіяні наші енергії і таке розуміння полегшить наше життєвладштування.

Вони можуть запитати поради, або ми самі захочемо порадити, але коли ми самі потрапляємо навіть в аналогічні ситуації, то ми не можемо вирішити своїх проблем - ми не бачимо всього комплексу, або цілісності процесу, у нас немає тієї сторонньої спостережливості за собою. Наприклад, прорвало кран, то ми бачимо текучу воду (ми сконцентровані на цій біжучій воді і ми бачимо в ній неприємності і можливу небезпеку), але ми не бачимо ганчірки, яка лежить поруч, щоб заткнути тимчасово діру. Але якщо ми усвідомлюємо проблему, то ми заткнемо діру, побачимо, що ми по коліна в воді і у нас з'явиться багато варіантів (своїх відсторонених рад) для вирішення проблеми. Так, ми можемо назвати це шоком і цей час нам дається для заспокоєння ума, ми як би відсторонюємося тимчасово і нічого конкретного не робимо. Проходить шок і ми по іншому можемо спостерігати ситуацію, що виникла. Ум

шокований і ми відкриті для прийняття необхідних нам знань. Звідки? Звідки вони з'являються в нас? Подумайте самі ...

Давайте, для прикладу, розглянемо інше таке психічне явище в нашому житті, як гнів, який ми відносимо, як би до нематеріального світу речей, але ми констатуємо його присутність, як і інших негативних чи позитивних явищ в нашому житті. Коли ми гніваємося, то ми вже можемо змінювати ум, усвідомлюючи його навіть на базі інформації прочитаної в попередніх абзацах. Це глибоке прекрасне мистецтво, і якщо ми спробуємо хоч раз так зробити, то у нас вже залишиться свій досвід, і ми зможемо це зробити у знову виникаючих ситуаціях з розуміння того, якщо можна так сказати, з розуміння технології самого процесу. Тому ми якусь мить можемо гніватися. Потім відійдімо умом як би в сторону, і дивимося на свій гнів, одночасно постараймося подивитися на своє обличчя в дзеркало. Дивимося на об'єкт гніву, на свої тремтячі руки, на свою реакцію: що ми робимо, що ми маємо намір ще робити по інерції, але ми вже зупинилися і дивимося на те, що відбувається навколо нас, дивимося на те, що ми зробили з іншими людьми, перебуваючи в гніві, як вони реагують. Дивимося саме в цю мить. Потім знову спробуємо гніватися, зануритися в гнів. Потім знову займемо позицію спостерігача. Але спостерігача відстороненого, а не вишукуючого способи і методи помсти.

Таке розуміння дасть нам відчуття, що половина нещастя раптово зникає, а коли ми зрозуміємо їх природу: що ми їх причина; то тоді ми не зможемо як би співпрацювати з ними і вони не будуть в нас накопичуватися. Тоді ми будемо усвідомлювати це і не будемо посилювати причини, які створюють нещастя. Нещастя все ще будуть приходити до нас якийсь час, просто з-за старих звичок, але наша «співпраця» порушиться. Навіть якщо ми станемо більш пильними і старі звички ума будуть провокувати нас на якийсь час зануритися в той же самий вимір і прийняття старого способу життя в стражданнях, то це не може тривати довго. Бо енергії більше немає. Це стара звичка може продовжувати діяти як мертва річ, але поступово вона зникне, бо вона вимагатиме того, щоб її «годували» щодня і це посилювало б її щодня. Зрозумівши причину страждань і свої можливості їх вирішення, то нам відкриється багато. Нами буде зрозуміла природа таких власних явищ, коли причину наших нещастя ми покладемо на диявола чи бога. Бо якщо йти за логікою, що все вирішує Бог; і він Творець всього, але не може позбавити нас від страждань, бо і він їх творець, то наша участь в житті здається просто механістичною. Тому зрозумівши природу страждань, ми відразу ж відмовимося від потреби концепції існуючих релігійних традицій, існуючого в нашому понятті такої концепції суспільного Бога. Але природа такого розуміння лежить в площині великого психологічного фактору. Суть в тому, що ми не можемо робити когось іншого відповідальним за наші діяння. І питання зовсім не в тому, існує десь Бог, чи ні. Бо виявиться, що саме ми в більшій частині такий «хазяїн» ситуацій, в яких ми опиняємося і до речі не випадково.

Щастя і благодать в самому існуванні. Вони просто тут. Це частина життя. Ніхто їх не дає, але вони можуть бути і нашими. Ніхто не заважає їм досягати нас чи наповнювати нас - перешкодити можемо тільки ми. Вся справа в нас.

Чоловік залишає дружину, роботу, суспільство і відправляється в монастир. Він думає, що його труднощі і нещастя через цей мир (обставини) і від миру цього. Справа зовсім не в ньому. Його труднощі і нещастя від того, що він не перебуває в стані любові. У стані любові ніхто не зможе створювати для нас нещастя. Ось в чому питання.

Тому не відчуваємо себе безпорадними, бо чим більше ми будемо вважати інших відповідальними за наші нещастя, тим більше ми будемо рабами обставин, рабами суспільних ідеологій і суспільних релігій. Тоді ми почнемо розуміти, що ми самі причина цього пекла, в якому ми живемо, ось тоді почнуться перетворення в нашому житті. В ту мить, коли ми відчуємо це, то вважайте що півсправи вже зроблено. Ми вже в дорозі до щастя, ми вже почали рухатися. Великі зміни грядуть.

Це може бути зроблено кожним, але для цього необхідно усвідомлення таких практичних дій і тоді це буде нашим досвідом без будь яких зусиль. Ось тоді приходить до нас розуміння чи прозріння того, що ми можемо бачити позитивне при виході з даної ситуації. А це буде дуже багато і так ми зможемо вирішувати багато з того, що нас буде іноді дратувати, або злити. Ми по іншому почнемо діяти і при розумінні позитивних явищ в нашому житті. Це будуть більш якісні дії. Щастя Вам і доброти на довгі роки!

Нещасливий не може бажати щастя ні собі, ні іншим. Тільки щаслива людина своїм станом наповнює оточуючий простір щастям, може його бажати іншим. У надбанні щастя і інших духовних якостей при допомозі ума практично неможливо. Всього, що наплодить наш ум з таким підходом: «Як досягнути?», то знаємо, що таку проблему ми не вирішимо. Нас такого не можна навчити і щоб бути щасливим..., то цей шлях є через стягання духовного усвідомлення нашим умом і готовності душі до співпраці (совістю).

« - О, Наймудріший, - спитали якомсь Оберігача Істини із клану Спокійних, - коли люди стануть

щасливими?

- Тільки тоді, - відповідав Оберігач, - коли навчаться повертати свої недоліки собі на користь.

- А як вони можуть це зробити? - знову спитали його.

-Тоді, коли вони будуть брати багатства не ради збагачення, а ради благодіяння; володіти владою не ради неї самої, а для піклування за підданими; віддаватися втіхам не ради задоволення, а для створення потомства, - відповів Мудріший».

БЛАГОДІЯННЯ

Корисно насичувати Всесвіт радістю і дуже небезпечно встеляти себе і небеса горем - вчимося пізнавати в горі позитив для нас. Потворна думка не породить прекрасного слова, дії. Говорячи про красу думки, передусім маємо на увазі красу слова. Думка, слово і дія мають уявну просторову форму, тимчасовість відтворення, звучання, кольорове відображення, запах і відчуття дотику - значить, краса життя розуміється у всіх відносинах, як будь яке фізичне тіло від душевної краси з їх умом. Людина не може мислити потворно заради Космосу, огидність думки, відбивається на земних відчуттях, але багато хто пояснює їх тільки, як дію погоди. У кращому разі їх приписують сонячним плямам, або затемненню. Але далі цього людство не наважується помислити, усвідомити. Тепер знаємо?! Від якості мислення народиться і слово у своїй якості і справа буде благодіяльною.

Велика помилка людства, існуюча з незапам'ятних часів, полягає в тому, що ми відокремлюємо наше щастя від щастя інших. Ми живемо і працюємо тільки для себе, вважаючи, що щастя інших не має до нас відношення, воно просто не важливе для нас із-за відсутності будь якої корисливості для нас. І ось ця думка якраз і викликає розщеплення часу і віддаляє один від одного речі і події. Кожен з нас замкнений в крихітну в'язницю посеред чужого небезпечного світу і не може вирватися з потоку часу, що прирікає нас на безсилу старість і смерть. Щоб звільнитися від усього цього, треба твердо зважитися і зробити правильний крок: почати хоча б в малому творити добро для інших, сприймаючи їх щастя як своє власне, і не намагатися відтіснити їх у гонитві за бажаннями. Водночас знаємо, що якщо ми усвідомили природу входження в стан щастя, то ми маємо бути свідомими, що почали реалізовувати свою духовну місію на планеті. Ми своїм усвідомленням, своєю такою можливістю поселені саме в таке тіло, саме в таке середовище, саме в таку сім'ю, саме в такий колектив, де змогли реалізувати себе і во благо іншим, бо вони, можливо, теж на цьому шляху, тільки чуть відстають чи йдуть попереду в цій ріці життя.

Щастя в нас працює при відкритій чистій душі. Людина без сміху схожа на рослину без квітів. Сміх є частиною нашого життя, але в суспільному житті водночас і досить серйозно пропагується серйозність чи хоча б вміння носити маски серйозності, як стиль пристрасного життя. Така серйозність дає дивіденти пристрасній людині. Однак, знаємо, що таким спрямуванням, такими діями ми шкодимо істинному щастю, ми шкодимо душі.

Але суспільству потрібні серйозні люди. Всі мають бути серйозними. Від них чекають, щоб вони були просто як машини. Вони можуть сміятися, коли їм дозволять в цьому житті, як в сюжеті кіно, на концерті і то з практичною метою - зняти психічну напругу, яка заважає продуктивності. Ось так сміх стає бізнесом; навіть сміх економічний, політичний. Для цього і суспільні свята і вихідні. Їх би не влаштовували, але не вигідно для продуктивності праці і для суспільного спокою.

Це співвідноситься і до суспільної релігії. По перше, релігійні люди завжди серйозні. Послідовники релігійних традицій завжди серйозні і це є ознакою порушення психіки людини. Якби це був їх душевний стан довіри, то це прекрасно, але, якщо ця прихильність до традиції спеціально проявляється зовні, то це явна ознака психічного захворювання. Це хвороба суспільна і вона має властивість поширюватися, як той вірус. Такі люди розчаровані в житті і так сильно розочаровані, ніби зазнали цілковитої невдачі, і мабуть це свідчить, що вони втратили якість радості. Вони не зустрічали в житті нічого, крім проблем і страждань. У своєму житті вони ніколи не були здатними празникувати. Вони стали послідовниками тієї чи іншої релігійної традиції через розчарування в житті; тоді вони споважніли і у них з'явилось таке визнання своєї важливості в суспільстві, що вони нібито роблять щось дуже значне, бо приналежність до будь якої традиції вирощує в них суспільну значимість, вирощує гординю. Вони просто намагаються втішити свої еґо, вони роблять спроби зайняти чимось свій ум. Можливо, вони зазнали невдачі в житті, але вони домоглися успіху в суспільній релігії - і цим вони ніби заспокоюють свою Душу, і це в підсумку дозволяє їм дивитися на інших звинувачуючими очима, відносячи себе до праведників, а всіх інших до грішників і ворогів. Ці «релігійні» люди в своїх головах створили пекло для інших, але вони його створили також і для себе - хоча і чисто ілюзорно, але це заспокоює їх еґо. Ці люди будуть серйозними. Їхні амбіції були занадто великі, і вони фактично нікого не обманюють, крім себе, бо інші можуть навіть не підозрювати про наявність таких амбіцій. Життя прекрасне, але їх ум створив проблему. Навіть це

прекрасне і величезне життя не змогло задовольнити їх, але вони вважають себе релігійними і ближче всіх до Бога в своєму фанатизмі.

Вони, як і ми жили серйозно багато життів. То давайте подумаємо: чого ми досягли? Весь світ вчить нас бути серйозними, виконувати свій обов'язок, дотримуватися суспільної моралі, стати тим і цим. Серйозність це напруженість, журба, а щирість, чесність - це веселощі. Щира людина завжди весела. Тільки фальшива людина стає засмученою, тому що вона потрапляє в біду. Будь хто попадаючи в біду має засмучення. І якщо у нас розбіжність між внутрішнім нашим і зовнішніми амбіціями, то таке життя однозначно є фальшивим. Ми ведемо помилковий спосіб життя і кожна фальш буде вести нас в іншу фальш. Ми стаємо залежними від цієї брехні і це ускладнюється ще тим, що вона накопичується і вона є тягарем для нашого ества. Наша така енергетика збирає навколо нас таких же фальшивих і брехливих людей. Тоді життя здається бідною. Тоді ми не можемо насолоджуватися ним, тому що ми зруйнували всю його красу і продовжуємо в агонії руйнувати. Наш зіпсований ум в страху і безпросвітності діє так: раз мені погано, то нехай усім буде погано.

Завжди знаймо про те, що якщо ми приносимо кому небудь шкоду, то тут безсила будь яка релігія і будь який бог. Якщо ми нікому не шкодимо, і, якщо ми трохи усвідомлені, то нас завжди відвідує бажання дякувати Сущому за кожен мить життя. Прямуюємо до всього того, що нам підходить до душі. Не думаємо про те: послідовно, логічно це чи ні. Якщо це підходить нам і ми нічиїх інтересів не обмежили, то це добре для нас і для них. Не поспішаємо жити і взяти від життя все - так не буває. Ми вже вивчали природу цього явища і знаємо, що прийде час і в нашому житті відбудеться те, що нам потрібно. Раз є ми, то є й те, що нам необхідно. Легке правильне і вчимося відчувати це. Вчимося відчувати, вчимося бути пильними, бо це питання відчуття, але не інтелекту. Кожна особистість індивідуальна, і немає середньої людини. Навіть, якщо цілі інститути обраховують за всіма параметрами життя для створення ідеалу середньостатистичної людини, то навіть їх результат не буде придатний ні для однієї людини навіть на якийсь певний проміжок часу.

Люди напевно не здогадуються про існування Божественних енергій. Відпочиваючи розслаблено, невимушено, при анекдоті зі сміхом, ми на підсвідомому рівні можемо бачити в звичайних речах курйозність ситуації, осмисленість почутого чи зробленого собою, яке викликає сміх. Сміючись так тотально, з такою інтенсивністю, що після цього сміху ми виявляємо, що наші почуття стали яснішими і чистими. Наші очі можуть бачити те, на що не звертали раніше уваги; все наше ество стає світлим, як би зникає відчуття великої тяжкості робочого тижня. Сміх приносить силу. Тепер навіть медичні науки кажуть, що сміх - це одні з найбільш сильно діючих ліків, якими природа забезпечила людину. Якщо ми можемо сміятися, коли ми захворіли, то у нас є шанс швидше бути здоровим. Якщо ми радісні, якщо ми сміємося, то ми не думаємо про виробництво, про облаштування домівки, ми не думаємо про політиків, ми не думаємо про війну, ми не думаємо про Бога, бо в цей момент ми є одне ціле з Богом.

Сміх містить свою власну комбінацію. Забуваючи сміх, ми забудемо і любов. Як можна сказати з сумним обличчям "Я люблю тебе"? Для цього слід напевно хоч трохи посміхнутися. Різниця між посмішкою і сміхом така ж, як різниця між волом і биком. Сміх постійно засуджувався як дитячість, як ненормальність; найбільше, що вам дозволено, - посміхатися. Сміх має бути тотальним, таким, щоб аж м'язи живота боліли. Посмішка - це просто вправа для губ; посмішка - це просто манірніччя. Сміх не знає ні манер, ні етикету - він дикий, і в його дикості укладена краса. Сміх - це істотна частина життя і любові.

Ви звернули увагу, що серед всього тваринного світу сміятися вміє і може тільки людина. Здібність сміятися - це пік у розвитку людини. Свідомість це дар Бога, а сміх є ознакою довершеності людського розвитку, як елемент прояву радості від стану щастя. І тільки через сміх ми можемо бути у стані прийняття Бога. Входить в позамежне, в Бога ми можемо ввійти своєю найвищою можливістю - сміхом. Сміх, радість, щастя, любов є тим мостом, яким ми приходимо до пізнання Божественності.

Радість є складовим чинником щасливого стану людини, але радість будить любов у нас.

Релігії спрямовані проти життя, проти любові, проти сміху в будинку молитви, проти радості; вони проти всього, що може зробити життя реально блаженним. Через свою антижиттєву позицію вони зруйнували все людство. Вони забрали все, що є істотного в людині. Людина вже дуже рідко посміхається, а ще рідше сміється - вона стає схожою на тварину, яка навіть не посміхається.

«На подарунок до весілля, Брамбилла дав своєму синові Альдо двісті доларів. Через два тижні він запитав його: «Що ти зробив з грошима?» «Я купив наручний годинник, тату», - відповів хлопець. «Дурень!» - скрикнув його батько. - «Тобі слід було купити гвинтівку». «Гвинтівку?! Для чого?» «Припустимо, в якийсь день ти приходиш додому і виявляєш чоловіка, який спить з твоєю дружиною», - пояснив батько - «Що ти збираєшся робити - га? Розбудиш його і скажеш: «Котра тепер година?» Або розбудиш свою дружину і запитаєш: «Що спонукало тебе так вчинити»

Це має глибоке значення, тому що коли нам заборонено сміятися, то безсумнівно, що нам заборонено бути радісним, нам заборонено співати святкові пісні, нам заборонено дуже багато від абсолютного блаженства. Забороною сміятися руйнується все, що є прекрасним, що надає життю сенс.

Це сама огидна стратегія, застосована проти людини церковниками і політиками. Серйозність - це справжній злочин проти Божественності. І знаймо, серйозність не означає щирість; щирість в цілому - це інше явище. Серйозна людина не може сміятися, не може танцювати, не може творити - вона може серйозно працювати, але не творити. Вона завжди контролює себе; вона була вихована таким чином, що вона стала для себе тюремщиком. Щира людина може щиросердно сміятися, може широко танцювати, може широко радіти. Щирість не має нічого спільного з серйозністю.

Серйозність - це вже страждання душі, і тільки хворі душею можуть бути звернені на рабів. І всім цим власницьким інтересам необхідно людство, яке не бунтує, яке дуже слухняне, майже проситься бути рабами. Такому стилю налаштована суспільна теле і радіо пропаганда. Вони намагаються в своїй продукції більше показувати горя і біди, щоб ми звикали до них, щоб ми робили порівняння, що наша біда є меншою за їх, чи більшою і цим нас вводили в очікування меншої, чи вводили в стан злоби. Це досить обширна тема і ми не будемо її висвітлювати в цих книгах. Можна сказати, що такі дії є військовими психологічними діями проти духовності, проти людяності.

Насправді, коли діти хихикають і сміються, дорослі думають, що їх можна пробачити, бо вони сторонні діти - вони начебто все ще не цивілізовані, як ніби то все ще примітивні. Всі зусилля батьків, суспільства, вчителів, священників полягає в тому - як цивілізувати їх? Як зробити їх серйозними? Як зробити, щоб вони вели себе як раби, а не як незалежні індивідуальності? І вони цього майже досягають з кожним. У церкві не сміються. Сміятися тут здається не до місця. Ніхто навіть не може подумати, що Бог сміявся, або може сміятися. У їх розумінні сміх існує для дітей і душевнохворих, або для примітивних людей. В суспільстві пропагується прислів'я - «Сміх без причини - ознака дурачини». Дорослі повчають дітей не сміятися, бо скоро попадеш в біду і будеш плакати. Однак ми не знаємо того, що змушує людину сміятися, ніхто цим і не цікавиться. Можливо це добрі духовні енергії торкнулися нашого єства, добрі янголи.

Всі згадують Бога молитвою, коли ми в нужді, горі, коли ми безпорадні перед обставинами, а коли щасливі і в нас все є - ми забуваємо про молитву Богу. Таким чином ми деколи думаємо і говоримо. Це не цілком вірно. Ми щасливі, то ми вже в стані молитви, а коли в такому стані дякуємо Богу за такі відчуття, чи бажаємо всім щастя, робимо добрі діла - то це і є цілісна молитва, яку чекає Суцый.

Що ми йому посилаємо?, частину свого щастя?, частину радості?, слова подяки і благоговіння? Рідко!? Рідко наповнюємо Його скриню цими скарбами, щоб Він міг в час молитви потребуючого витягти зі скрині і подати.

Щастя - це задоволення життям, відчуттями радості Душею, це і піднесеність нашого єства, що хочеться летіти на такий прояв Бога. Він нас покликав в цю мить радості і блаженства. А ми благодаримо Суцому за все і благо-даруємо всім і всьому, що є у нашому житті аж до бажання благословляти на любов і доброту у радості своїй. Можливо, щастя у вмінні відчувати радість.

Щастя - єдиний критерій, і єдиний життєвий орієнтир, який є у людини. Щаслива людина не займається ніякою релігійною діяльністю, тому що релігійне все її життя. Саме життя - думки, слова і творча діяльність є стан молитви. Так твориться справжня молитва. (Всім робив добре, ні з ким не сварився, то і в Бога є всі підстави визначити нас в рай (щасливе буття) - так ми можемо сказати, коли ми задоволені своїм життєвим шляхом, а якщо підсумувати для рядків цієї книги, то цей стан життя ми назовемо прекрасним розвитком душі - душа зростає, душа цвіте, душа співає!

Знову повертаймо собі відчуття щастя. Пограймось трохи! Бути грайливим значить бути релігійним. Сміймося, плачмо, співаймо повно і так наскільки можливо, а то і зверх - від усього єства, робімо що завгодно - спонтанно, всім серцем. Так ми розслаблюємо тіло, розслаблюємо дихання і продовжуємо рух по життю так, немов би ми знову дитина.

Іноді живімо тотально в тілі і для тіла - на певний час забудьмо про душу. Живімо тотально в тілі - тому що, якщо ми не можемо відчувати навіть тіло, то не зможемо відчувати і душу. Пам'ятаймо це. Повернімося в тіло... Знаходимо в своєму житті заново душевні відчуття - менше мислення, більше відчуження. Живемо більше серцем, а менше головою. Де б ми не були, будьмо щасливі, і цей стан принесе прекрасні плоди.

Ось так добро, любов, щастя, краса, милосердя в тих, чи інших проявах творить Божу благодать в окремих індивідуальностях, в певних групах суспільства, бо саме це не дає зникнути такій біологічній

істоті з її усвідомленням своєї сутності – як людина. Це усвідомлення ми отримуємо з дитинства від Всесвіту. Це вроджена якість кожного і реалізується через свободу. Хто леліє її, а хто – боїться подивитись в себе, говорячи при цьому: «На це не вистачає часу». Так, ніхто ж часом і не володіє, а тільки робимо видимість, що ми є розпорядниками часу. Не дарма говориться, що щасливі не помічають плину часу. А ми знаємо, що щастя є категорією духовного. І яку б ми людину не спитали, то кожна скаже, що хоче бути щасливою.

Щастя, коли ми вміємо жити, бо знаємо життя: радіємо, бо пізнали мудрість життя; живемо, бо життя даємо; творимо, ібо сотворцями є; щасливі, бо благо даримо Сущому; свободні, бо добролюбіє поширюємо; поширюємо, бо виливається з нашого ества, з нашого життєвого простору любов.

Щастя наповнює всі духовні якості, в стані щастя людина може проявлятися в цих якостях. Людське життя в щасті і є смислом її буття, бо саме в стані щастя людина може усвідомлено прийняти свою місію у Всесвіті. Ми щасливі в пізнанні цього і це дає нам можливість приймати і віддавати енергію любові до людини. Цей стан не можливо описати, чи оповісти, а тільки відчуємо в благо-даруванні!

Щастя – це стан ества, це такі відчуття піднесеності, що хочеться творити, робити, літати. Ми і літаємо душею, ми в щасті і бачимо більше хорошого у людських відносинах, їх чистоту і доброту, їх радість у всьому, всьому. Розуміючи це бачення, як свій стан, свої можливості бачити від наявності таких Божественних якостей в нас.

Саме це є щастям, а не матеріальні статки; саме ці люди є творцями блага для всіх і вони такі послані саме в це середовище, тобто вони є посланцями Бога на Землі.

Чим же досягти успіху? А щастя? Запам'ятаймо - радістю. Не зневірою, а тільки радістю. Знайте, що мрії творять віруючих, а ті, які повірили - творять !!!

П.С. Просимо, якщо сподобалася тематика цих книг, то передавайте, даруйте, скеровуйте в бібліотеку, чи в інтернет тим і тих, які можливо так думають, як Ви; не сподобалася, то теж попросимо віддати будь кому для прочитання. Запрошуємо вчитися жити щасливо самим і вчити жити щасливо дітей і інших.

14 травня 2016 року